

**INFORMACJA
O DZIAŁALNOŚCI
WOJEWÓDZKIEGO SĄDU
ADMINISTRACYJNEGO
w GDAŃSKU
w ROKU 2023**

styczeń 2024 r.

Wstęp

W 2023 roku w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Gdańsku niezmiennie podejmowane były działania w celu zapewnienia wysokiego poziomu orzecznictwa, poszanowania reguł procesowych oraz sprawności postępowania. Realizowano rozwiązania wprowadzone zarządzeniami Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego oraz Prezesa Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku.

Od 2020 r. obowiązki Prezesa WSA w Gdańsku ponownie pełni sędzia NSA Zbigniew Romała, który jest również Przewodniczącym Wydziału I. Funkcję Wiceprezesa powierzono sędziemu WSA Jolancie Górskiej, pełniącej również obowiązki Przewodniczącej Wydziału II. Przewodniczącym Wydziału III jest sędzia NSA Jacek Hyla, a Przewodniczącą Wydziału Informacji Sądowej – sędzia NSA Joanna Zdzenicka-Wiśniewska.

W dniu 31 grudnia 2023 r. w WSA w Gdańsku orzekało 26 osób, w tym 7 sędziów NSA, 14 sędziów WSA i 5 asesorów. Zatrudnionych było 4 referendarzy, 17 asystentów sędziego oraz 30 pracowników administracyjnych.

W sprawozdaniu dotyczącym działalności Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku w 2023 r. przedstawione zostały informacje statystyczne oraz wybrane orzeczenia.

Wpływ spraw

W 2023 roku do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku wpłynęło 3538 spraw (sprawy SA, SAB i SO), z czego do Wydziału I - 1120 spraw, do Wydziału II – 1383 sprawy, a do Wydziału III – 1035 spraw.

Wpływ skarg z uwzględnieniem rodzajów spraw w porównaniu do roku poprzedniego przedstawiono w tabeli 1.

Tabela nr 1

Wpływ skarg w latach 2022- 2023 z uwzględnieniem rodzajów spraw:

Lp.	Symbol sprawy	Rodzaj spraw	Wpływ w roku	
			2022	2023
1	601	Budownictwo, nadzór architektoniczno-budowlany i specjalistyczny, ochrona przeciwpożarowa	287	319
2	602	Ceny, opłaty, stawki taryfowe, nieobjęte symbolem 611	0	0
3	603	Utrzymanie i ochrona dróg publicznych i innych dróg ogólnodostępnych, ruch na tych drogach, koleje, lotnictwo cywilne, przewozy, żegluga morska i śródlądowa	170	152
4	604	Działalność gospodarcza, w tym z udziałem podmiotów zagranicznych	23	19
5	605	Ewidencja ludności, dowody tożsamości, akty stanu cywilnego, imiona i nazwisko, obywatelstwo, paszporty	22	25
6	606	Sprawy z zakresu geologii i górnictwa	1	1

Lp.	Symbol sprawy	Rodzaj spraw	Wpływ w roku	
			2022	2023
7	607	Gospodarka mieniem państwowym i komunalnym, w tym gospodarka nieruchomościami nierolnymi	28	50
8	608	Energetyka i atomistyka	1	0
9	609	Gospodarka wodna, w tym ochrona wód, budownictwo wodne, melioracje, zaopatrzenie w wodę	49	36
10	610	Sprawy komunalizacji mienia	0	0
11	611	Podatki i inne świadczenia pieniężne, do których mają zastosowanie przepisy Ordynacji podatkowej, oraz egzekucja tych świadczeń pieniężnych	1273	1031
12	612	Sprawy geodezji i kartografii	13	11
13	613	Ochrona środowiska i ochrona przyrody	58	62
14	614	Oświata, szkolnictwo wyższe, nauka, działalność badawczorozwojowa i archiwa	54	74
15	615	Sprawy zagospodarowania przestrzennego	290	256
16	616	Rolnictwo i leśnictwo, w tym gospodarowanie nieruchomościami rolnymi i leśnymi, ochrona gruntów rolnych i leśnych, gospodarka łowiecka, rybołówstwo oraz weterynaria, ochrona zwierząt	27	17
17	617	Uprawnienia do wykonywania określonych czynności i zajęć	0	0
18	618	Wywłaszczanie i zwrot nieruchomości	93	83
19	619	Stosunki pracy i stosunki służbowe, sprawy z zakresu inspekcji pracy	43	51
20	620	Ochrona zdrowia, w tym sprawy dotyczące chorób zawodowych, zakładów opieki zdrowotnej, uzdrowisk, zawodu lekarza, pielęgniarstwa, położnictwa, aptekarstwa i nadzoru sanitarnego	97	77
21	621	Sprawy mieszkaniowe, w tym dodatki mieszkaniowe	25	71
22	623	Dozór techniczny, miary i wagi, badania i certyfikacje, normalizacja, sprawy jakości	1	0
23	624	Powszechny obowiązek obrony kraju	0	4
24	626	Ustrój samorządu terytorialnego, w tym referendum gminne	12	111
25	627	Cudzoziemcy, repatrianci, nabycie nieruchomości przez cudzoziemców	33	51
26	629	Sprawy mienia przejętego z naruszeniem prawa	2	1
27	630	Obrót towarami z zagranicą, należności celne i ochrona przed nadmiernym przywozem towaru na polski obszar celny	135	60
28	631	Wytwarzanie i obrót bronią i materiałami wybuchowymi	13	0

Lp.	Symbol sprawy	Rodzaj spraw	Wpływ w roku	
			2022	2023
29	632	Pomoc społeczna	586	533
30	633	Zatrudnienie i sprawy bezrobocia	17	15
31	634	Sprawy kombatantów, świadczenia z tytułu pracy przymusowej	9	11
32	636	Kultura i sztuka, w tym sprawy działalności kultury i twórczości biblioteki, ochrona zabytków i muzea, sprawy związane z ochroną praw autorskich i pokrewnych	18	8
33	645	Sprawy nieobjęte symbolami podstawowymi 601 - 644 oraz od 646 - 652	58	31
34	647	Sprawy związane z ochroną danych osobowych	1	0
35	648	Sprawy z zakresu informacji publicznej i prawa prasowego	153	187
36	652	Sprawy ubezpieczeń zdrowotnych	10	18
37	653	Środki publiczne nieobjęte innymi symbolami	186	88
38	655	Subwencje unijne, fundusze strukturalne i regulacja rynków branżowych	41	58
39	638	Sprawy egzekucji administracyjnej; egzekucja obowiązków o charakterze niepieniężnym	63	90
40	639	Skargi na uchwały organów jednostek samorządowych	126	191
41	640	Skargi organów nadzoru na uchwały organów jednostek samorządowych	5	3
42	641	Rozstrzygnięcia nadzorcze	6	7
43	644	Środki zapewniające wykonanie orzeczeń Sądu	4	7
44	656	Interpretacje podatkowe	141	163
45	658	Skargi na niewykonanie w określonym terminie czynności wynikających z przepisów odrębnych	330	406
46	659	Skargi na przewlekłe prowadzenie postępowania przez organy administracji publicznej	49	27

Postępowanie sądowe

W 2023 roku załatwiono łącznie 3741 spraw (SA, SAB i SO), z czego na rozprawach rozpoznano 1427 skarg, na posiedzeniach niejawnych 2262 spraw, zamknięto 52, w tym 430 skarg na beczynność organów. Wśród spraw załatwionych na posiedzeniach niejawnych 1540 spraw rozpoznano w trybie uproszczonym. Do rozpatrzenia łącznie pozostało 1422 spraw, w tym 74 spraw SAB.

Dla porównania w roku 2022 załatwiono łącznie 3813 sprawy, w tym 401 skarg na beczynność organu.

Ruch spraw w poszczególnych Wydziałach ilustrują poniższe tabele.

Ruch spraw

Wydział I

Rodzaj sprawy	Pozostało z poprzedniego okresu	Wpłynęło	Załatwiono				Zamknięto	Łącznie załatwiono, w tym zamknięto [kol. 4 i 8]	Pozostało na okres następny
			Ogółem	w tym					
				na rozprawie	na posiedzeniu niejawnym				
					ogółem	z tego wyrokiem			
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
SA	528	1109	1343	723	620	413	8	1351	286
SAB	4	10	11	0	11	9	0	11	3
SO	0	1	1	0	1		0	1	0
RAZEM	532	1120	1355	723	632	422	8	1363	289

Wydział II

Rodzaj sprawy	Pozostało z poprzedniego okresu	Wpłynęło	Załatwiono				Zamknięto	Łącznie załatwiono, w tym zamknięto [kol. 4 i 8]	Pozostało na okres następny
			Ogółem	w tym					
				na rozprawie	na posiedzeniu niejawnym				
					ogółem	z tego wyrokiem			
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
SA	582	1222	1117	302	815	640	21	1138	666
SAB	24	154	150	0	150	79	6	156	22
SO	0	7	4	0	4	X	1	5	2
RAZEM	606	1383	1271	302	969	719	28	1299	690

Wydział III

Rodzaj sprawy	Pozostało z poprzedniego okresu	Wpłynęło	Załatwiono				Zamknięto	Łącznie załatwiono, w tym zamknięto [kol. 4 i 8]	Pozostało na okres następny
			Ogółem	na rozprawie	na posiedzeniu niejawnym				
					ogółem	z tego wyrokiem			
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
SA	442	747	787	401	386	217	14	801	388
SAB	43	269	261	0	261	182	2	263	49
SO	2	19	15	1	14	X	0	15	6
RAZEM	487	1035	1063	402	661	399	16	1079	443

Tabela 3
Załatwienie skarg na akty i inne czynności w latach 2022-2023

Lp.	Rodzaj załatwionej skargi	2022			2023		
		Wpływ	Załatwiono wyrokiem		Wpływ	Załatwiono wyrokiem	
			Ogółem	Uwzględnione		Ogółem	Uwzględnione
1	Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności ministrów, centralnych organów administracji rządowej i innych naczelnych organów	205	186	103	239	233	126
2	Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności samorządowych kolegiów odwoławczych	1181	856	307	1112	926	351
3	Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności terenowych organów administracji rządowej	546	446	163	621	457	108
4	Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności organów administracji skarbowej	1033	826	148	668	767	143
5	Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności innych organów - dotyczy także podmiotów niebędących organami administracyjnymi	348	330	243	236	172	69

Postępowanie uproszczone

Tabela 4
Rozpoznanie wniosków o przeprowadzenie postępowania w trybie uproszczonym w latach 2022-2023

Lp.	Wydziały	I		II		III	
		2022	2023	2022	2023	2022	2023
1.	liczba wniosków, w tym skierowane przez Sąd z urzędu	469	371	765	787	460	484
2.	liczba spraw zakończonych wyrokiem	466	418	423	673	446	393
3.	liczba spraw skierowanych na rozprawę	16	24	23	14	12	17

Postępowanie mediacyjne

Postanowieniem z dnia 3 stycznia 2023 r. sprawa sygn. akt III SA/Gd 1151/21 została skierowana do postępowania mediacyjnego. W dniu 18 października 2023 r. zostało zawarte porozumienie.

Budynki

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku dysponuje majątkiem, w którego skład wchodzi:

- a/ nieruchomości położone w Gdańsku przy al. Zwycięstwa nr 16/17, stanowiące własność Skarbu Państwa, będące w trwałym zarządzie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku, tj. działka nr 229 o pow. 2639 m², zabudowana budynkiem biurowym o pow. użytkowej 2098,60 m², oraz działki nr 228/1 i nr 228/2 o pow. 2039 m² zabudowane budynkiem biurowym o pow. użytkowej 1606,90 m²;
- b/ nieruchomość położona w Gdańsku przy al. Zwycięstwa nr 21, stanowiąca własność Skarbu Państwa, będąca w trwałym zarządzie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku, tj. działka nr 220, o powierzchni 2470 m², zabudowana budynkiem biurowym o pow. użytkowej 714 m², (+ garaż 45 m²).

Sprzęt komputerowy

1. materiały eksploatacyjne:
 - akumulatory do zasilaczy awaryjnych (20 szt.)
 - tonery (łącznie 45 szt. do różnych rodzajów drukarek)
2. sprzęt komputerowy:
 - komputery stacjonarne (8 szt.)
 - monitory 27" (12 szt.)
 - pendrive (11 szt.)
 - dyski SSD (10 szt.)
 - kamery internetowe (7 szt.)
 - czytniki kart pamięci (2 szt.)
3. program biurowy
 - Microsoft Office 2021 Home & Business PL (22 szt.)
4. kserokopiarki
 - 3 szt. na wymianę urządzeń z roku 2012.

Wydział Informacji Sądowej

Pracownicy Wydziału Informacji Sądowej Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku, realizując powierzone zadania określone rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 5 sierpnia 2015 r. – Regulamin urzędowania wojewódzkich sądów administracyjnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1177 ze zm.), udzielali na bieżąco, bezpośrednio w sekretariacie oraz telefonicznie (średnio 25 telefonów dziennie) informacji o toczących się postępowaniach, o właściwości Sądu, o środkach zaskarżenia, a także udzielali

wskazówek w celu prawidłowego wypełniania formularzy wniosków o przyznanie prawa pomocy. W ramach wykonywania zadań Wydziału Informacji Sądowej udostępniali również akta spraw stronom i uczestnikom postępowania (również w portalu PASSA), wydawali kserokopie i odpisy wnioskowanych dokumentów z akt sądowych i administracyjnych.

Wykonując zadania powierzone Zarządzeniem Nr 30 Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 26 maja 2022 r. w sprawie anonimizacji i udostępniania orzeczeń sądów administracyjnych za pośrednictwem systemów informatycznych Wydział Informacji Sądowej WSA w Gdańsku monitoruje prawidłowość zanonimizowanych orzeczeń.

W związku z wejściem w życie Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/W0E w przypadku stwierdzenia podczas kontroli ujawnienia danych osobowych Wydział Informacji Sądowej informuje Prezesa, kierowników wydziałów orzeczniczych oraz dodatkowo Inspektora Danych Osobowych o nieprawidłowościach.

W 2023 r. Wydział Informacji Sądowej objął patronatem organizację praktyk dla 12 aplikantów aplikacji prokuratorskiej, które odbyły się na podstawie porozumienia z dnia 5 grudnia 2012 r. w sprawie odbywania praktyk przez aplikantów aplikacji sędziowskiej i prokuratorskiej.

Zgodnie z zawartym w dniu 6 października 2011 r. porozumieniem o współpracy w zakresie prowadzenia praktyk zawodowych dla studentów Wyższej Szkoły Administracji i Biznesu im. Eugeniusza Kwiatkowskiego w Gdyni Wydział Informacji Sądowej WSA w Gdańsku w 2023 r. podjął czynności związane z organizacją praktyk studenckich dla jednego studenta tej uczelni.

Na podstawie Porozumienia zawartego w dniu 5 czerwca 2023 r. z Uniwersytetem Gdańskim w sprawie prowadzenia praktyk zawodowych objęto patronatem praktykę jednego studenta tej uczelni.

Na podstawie Porozumienia zawartego w dniu 14 sierpnia 2023 r. z Uniwersytetem Warszawskim w sprawie organizacji praktyki zawodowej studentów objęto patronatem praktykę jednej studentki tej uczelni.

Na podstawie Zarządzenia Nr 13/2022 Prezesa WSA w Gdańsku Przewodniczącej Wydziału Informacji Sądowej zostały powierzone obowiązki Kierownika szkolenia stażu asystenckiego. W 2023 r. staż asystencki odbyły trzy osoby.

Na podstawie Zarządzenia Nr 24/2019 Prezesa WSA w Gdańsku Przewodniczącej Wydziału Informacji Sądowej zostały powierzone obowiązki Kierownika szkolenia stażu urzędniczego. W 2023 r. staż urzędniczy odbyła jedna osoba.

W 2023 roku zasoby biblioteki sądowej zostały powiększone o 35 tytułów książkowych (102 egzemplarze)

Porównanie obciążenia Wydziału Informacji Sądowej w latach 2022-2023
ilustruje poniższe zestawienie:

Lp.		2022	2023
1.	Udostępnienie akt interesantom	598	612
2.	Wnioski o udostępnienie informacji publicznej	45	55
3.	Skargi, wnioski i petycje:	141	116
4.	Zamówienia biblioteczne	177	102
5.	Praktyki studenckie Praktyki aplikantów prokuratorskich	8 12	3 12
6.	Udostępnianie wyroków wydanych na posiedzeniu niejawnym	1391	1540
7.	Udostępnienia akt w systemie PASSA	217	226

Pozaorzecznicza działalność Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku

W dniu 18 września 2023 r. odbyło się zorganizowane przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku seminarium „Organizacja i kompetencje sądów administracyjnych w Polsce i w Ukrainie”. W seminarium brali udział Sędziowie Piątego Administracyjnego Sądu Apelacyjnego w Odessie, pracownicy naukowi Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Gdańskiego oraz sędziowie i asesory Wojewódzkiego Sadu Administracyjnego w Gdańsku.

Po zakończeniu seminarium w dniu 18 września 2023 r. Prezes Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku oraz Prezes Piątego Administracyjnego Sądu Apelacyjnego w Odessie podpisali Memorandum o partnerstwie i współpracy między Piątym Administracyjnym Sądem Apelacyjnym miasta Odessa a Wojewódzkim Sądem Administracyjnym w Gdańsku.

Udział sędziów WSA w Gdańsku w naradach i szkoleniach

Lp.	Opis uroczystości/ spotkania	Organizator	Data	Miejsce	Uczestnicy
1	Narada Prezesów	Naczelny Sąd Administracyjny	24 stycznia 2023 r.	Warszawa	Prezes WSA w Gdańsku Sędzia NSA Zbigniew Romała
2	Narada Prezesów	Naczelny Sąd Administracyjny	14-15 marca 2023 r.	Supraśl	Prezes WSA w Gdańsku Sędzia NSA Zbigniew Romała
3	Narada Prezesów	Naczelny Sąd Administracyjny	6-7 czerwca 2022 r.	Stara Wieś k. Węgrowa	Prezes WSA w Gdańsku Sędzia NSA Zbigniew Romała
4	Konferencja dla sędziów orzekających w sprawach podatkowych	Izba Finansowa NSA	22 maja 2023 r.	Warszawa	Prezes WSA w Gdańsku Sędzia NSA Zbigniew Romała Sędzia NSA Sławomir Kozik
5.	Narada Prezesów	Naczelny Sąd Administracyjny	19-20 czerwca 2023 r.	Jachranka	Prezes WSA w Gdańsku Sędzia NSA Zbigniew Romała
6.	Konferencja szkoleniowa	European Judicial Training Network (EJTN)	25-28 września 2023 r.	Strasburg	Asesor WSA Justyna Dudek-Skienkiewicz
7.	Szkolenie	Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gorzowie Wlkp.	9-11 października 2023 r.	Gorzów Wielkopolski	Referendarze: Zuzanna Baca-Wróblewska Monika Hennig Ewa Kłós, Agnieszka Lewczuk, Adam Osik

**Wybrane orzeczenia wydane
w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Gdańsku w 2023 roku**

PROBLEMY PROCEDURALNE

**1. Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa
(t.j. Dz. U. z 2023 r., poz. 2383 ze zm. - dalej O.p.)**

Spór w sprawie sygn. akt **I SA/Gd 1367/22** dotyczył prawidłowości dokonanej przez organ odwoławczy oceny, czy z uwagi na oddalenie skargi na decyzję SKO przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku, zasadnym było uchylenie decyzji organu pierwszej instancji i umorzenie postępowania w sprawie z wniosku skarżącej o stwierdzenie nieważności ww. decyzji.

Zdaniem Sądu w sprawie zachodzi przesłanka określona w art. 249 § 1 pkt 2 O.p., która stanowi przeszkodę do prowadzenia postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji ostatecznej. Jednakże, z uwagi na uprzednie wszczęcie na żądanie strony i prowadzenie postępowania w przedmiocie stwierdzenia nieważności decyzji ostatecznej SKO, w trakcie którego zapadło rozstrzygnięcie organu pierwszej instancji w przedmiocie odmowy stwierdzenia nieważności decyzji ostatecznej, niemożliwym było już wydanie decyzji o odmowie wszczęcia postępowania.

W uzasadnieniu wyroku Sąd wskazał, że jeśli na podstawie art. 249 § 1 O.p. organ podatkowy zobowiązany był do wydania decyzji o odmowie wszczęcia postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji ostatecznej, a pomimo tego doszło do wszczęcia i prowadzenia takiego postępowania, to zobowiązany jest je umorzyć.

2. Ustawa z dnia 14 czerwca 1960 roku – Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz.U. z 2023, poz.775 ze zm. – dalej k.p.a.)

Aktem poddanym sądowej kontroli w sprawie **II SA/Gd 1093/22** było postanowienie organu odwoławczego utrzymujące w mocy postanowienie organu pierwszej instancji, którym organ ten zawiesił z urzędu postępowanie administracyjne wszczęte na wniosek Skarżącego w sprawie o umorzenie należności z tytułu świadczeń z funduszu alimentacyjnego wypłaconych na rzecz uprawnionych dzieci.

Sąd wskazał, że w niniejszej sprawie przed organem pierwszej instancji toczyły się równoległe dwa postępowania administracyjne: w przedmiocie uznania świadczenia z funduszu alimentacyjnego za świadczenie nienależnie pobrane, a także zainicjowane wnioskiem strony postępowania w przedmiocie umorzenia należności z tytułu świadczeń wypłaconych z funduszu alimentacyjnego.

Zdaniem Sądu wszczęcie postępowania sądowego mającego na celu ocenę zgodności z prawem decyzji ostatecznej, która rozstrzygnęła zagadnienie wstępne w innym postępowaniu administracyjnym, nie stanowi podstawy do zastosowania art. 97 § 1 pkt 4 k.p.a. Dopóki ta decyzja ostateczna nie zostanie wyeliminowana z obrotu prawnego, bądź nie zostanie wydane postanowienie o wstrzymaniu jej wykonania, dopóty zawieszenie postępowania nie tylko naruszałoby art. 97 § 1 pkt 4 i art. 16 § 1 k.p.a., ale naruszałoby też wynikającą z art. 12 § 1 k.p.a. zasadę szybkości postępowania organu administracji publicznej.

W sprawie **II SA/Gd 1006/22** w przedmiocie ustalenia lokalizacji celu publicznego, decyzja podpisana została w imieniu Wójta Gminy przez upoważnionego pracownika. W sprawie nie było sporne, że nie ma podstaw do wyłączenia organu, zdaniem jednak strony pracownik gminy powinien podlegać wyłączeniu na podstawie art. 24 § 1 pkt 1 i 7 k.p.a., z powodu istniejącej podległości służbowej. Sąd uznał, że art. 24 § 1 k.p.a. nie może być wykorzystywany do wyłączania organu gminy, do czego sprowadza się zarzut strony skarżącej.

W sprawie **III SA/Gd 385/22** Sąd uchylił postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania administracyjnego w przedmiocie wydania decyzji w sprawie refundacji poniesionych kosztów leczenia w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej. Zdaniem Sądu, organ, wydając zaskarżone postanowienie, naruszył art. 61a § 1 k.p.a. Sąd wskazał, że zgodnie z art. 42b ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych świadczeniobiorca jest uprawniony do otrzymania od Funduszu zwrotu kosztów świadczenia opieki zdrowotnej, będącego świadczeniem gwarantowanym, udzielonego na terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa będącego stroną umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym.

Stosownie zaś do art. 42d ust. 1 ustawy o świadczeniach decyzję administracyjną w sprawie zwrotu kosztów wydaje, na wniosek świadczeniobiorcy lub jego przedstawiciela ustawowego, Prezes Funduszu.

Z kolei w art. 42d ust. 2 u.s.z.f.p. wskazano, że Prezes Funduszu wydaje decyzję administracyjną o odmowie zwrotu kosztów, wskazując w punktach 1-9 przypadki stanowiące podstawę do wydania takiej decyzji.

W ocenie Sądu złożony przez stronę wniosek o dokonanie zwrotu kosztów leczenia poza granicami kraju powinien zostać rozpoznany przez wydanie decyzji administracyjnej rozstrzygającej, czy wniesione przez stronę żądanie jest zasadne. Wydanie decyzji umożliwia bowiem skarżącemu, w przypadku negatywnego rozstrzygnięcia, wszczęcie procedury odwoławczej, a następnie skierowanie skargi do sądu administracyjnego, który dopiero wówczas może ocenić, czy w sprawie istniała podstawa prawna do dokonania zwrotu kosztów leczenia za granicą.

Rozpoznanie wniosku skarżącego zostało bezpodstawnie ograniczone do kwestii wyłącznie formalnych warunkujących możliwość wszczęcia postępowania, nie zaś do oceny kwestii materialnoprawnych warunkujących przyznanie lub odmowę przyznania skarżącemu prawa do zwrotu kosztów leczenia poniesionych za granicą, co Sąd ocenił za działanie wadliwe.

3. Ustawa z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2023 r., poz. 1634 ze zm. – dalej p.p.s.a.)

W sprawie sygn. akt **I SAB/Gd 3/23** strona wniosła skargę na przewlekłe prowadzenie postępowania wraz z wnioskiem o nałożenie na organ grzywny lub przyznanie stronie sumy pieniężnej.

W ocenie Sądu przepis art. 149 § 2 p.p.s.a. przewiduje jedynie możliwość, a nie obowiązek wydania orzeczenia o przyznaniu sumy pieniężnej przy uwzględnieniu skargi na przewlekłość.

Sąd wskazał, że wnosząc o rozstrzygnięcie mające charakter kompensacyjny strona powinna wskazać doznany uszczerbek. Sąd nie może domyślać się powodów,

dla których strona wystąpiła z wnioskiem o przyznanie sumy pieniężnej, czy ustalać relewantne w tym zakresie okoliczności z urzędu.

W sprawie **II SA/Gd 855/23** strona wniosła skargę na wystosowane przez wojewodę, na podstawie art. 197e ust. 2 ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej (t.j. Dz.U. z 2022 r. poz. 447 ze zm.), wezwanie jednostki samorządu terytorialnego do wyznaczenia wykonawcy zastępczego. Skarżąca powołała się na art. 3 § 2 pkt 4 p.u.s.a., uznając wezwanie za akt z zakresu administracji publicznej.

Sąd nie podzielił stanowiska skarżącej, gdyż czynność nie jest działaniem faktycznym, której podjęcie wywołuje następstwo w postaci nabycia uprawnienia lub nałożenia obowiązku. Zaskarżone adresowane do starosty wezwanie nie dotyczy indywidualnych uprawnień lub obowiązków skarżącej, określonych przepisami prawa.

W sprawie **II SA/Gd 1072/22** dotyczącej zasadności prowadzenia postępowania legalizacyjnego w trybie art. 48 ustawy Prawo budowlane w odniesieniu do tunelu foliowego usytuowanego na działce skarżących Sąd stwierdził, że orzekające w sprawie organy działały w ramach związania wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego, który przesądził, że przedmiotowy tunel foliowy niepołączony trwale z gruntem nieposiadający jakichkolwiek instalacji niebędący budowlą ani tymczasowym obiektem budowlanym nie wymagał uzyskania pozwolenia na budowę albo dokonania zgłoszenia. Sąd administracyjny stanowiska tego nie podzielił, wskazując, że wprawdzie zasadnicza zmiana stanu faktycznego po wydaniu wyroku może uzasadniać odstępnie od zasady wynikającej z art. 153 p.p.s.a. Czym innym jest zmiana stanu faktycznego po wydaniu wyroku, a czym innym stwierdzenie, że stan faktyczny przyjęty przez sąd za podstawę orzekania był ustalony nieprawidłowo. Ta pierwsza sytuacja może stanowić podstawę do odstąpienia od zasady związania wyrokiem sądu, a druga do podjęcia próby wzruszenia tego wyroku w trybie nadzwyczajnym.

W sprawie **III SA/Gd 486/22** Sąd, odrzucając na podstawie art. 58 § 1 pkt 1 p.p.s.a. skargę na uchwałę rady gminy o zapewnieniu skarżącemu odwołanemu ze stanowiska skarbnika gminy innej pracy, wyjaśnił, że kwestie dotyczące zapewnienia odpowiedniej pracy skarżącej, jako pracownikowi odwołanemu ze stanowiska skarbnika gminy, któremu brakuje nie więcej niż dwa lata do nabycia prawa do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, normują – z uwagi na to, że dotyczą stosunku pracy - przepisy Kodeksu pracy. Nie jest zatem możliwe dokonanie oceny legalności zaskarżonej uchwały jedynie przez pryzmat przepisów ustawy o samorządzie gminnym, bowiem materia określona zakwestionowaną uchwałą dotyczy spraw normowanych przepisami prawa pracy – prawidłowości dochowania warunków z art. 72 § 3 w związku z § 2 ustawy – Kodeks pracy.

Przedmiotem zaskarżenia w sprawie **III SA/Gd 5/23** była czynność usunięcia reklamy umieszczonej przez stronę skarżącą w pobliżu drogi powiatowej. Sąd odrzucił skargę podnosząc, że zaskarżona w niniejszej sprawie czynność faktyczna nie należy do katalogu przedmiotów zaskarżenia do sadu administracyjnego zawartego w art. 3 § 2 p.p.s.a.

Zdaniem Sądu, organ nie wskazał na jakąkolwiek normę prawną mającą stanowić podstawę działania polegającego na zdjęciu reklamy. W szczególności brak informacji o zastosowaniu przepisu art. 36 ustawy o drogach publicznych, który

stanowi, że w przypadku zajęcia pasa drogowego bez zezwolenia zarządcy drogi lub niezgodnie z warunkami podanymi w tym zezwoleniu, lub bez zawarcia odpłatnej umowy cywilnoprawnej, o której mowa w art. 22 ust. 2, 2a lub 2c, lub niezgodnie z warunkami tej umowy, właściwy zarządca drogi orzeka, w drodze decyzji administracyjnej, o jego przywróceniu do stanu poprzedniego.

W ocenie Sądu, skoro organ nie wskazał przepisów prawa administracyjnego, które mogłyby być podstawą czynności faktycznej usunięcia baneru reklamowego przez jego pracowników, to nie można uznać, by stanowiła ona czynność z zakresu administracji publicznej dotyczącą uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa w rozumieniu art. 3 § 2 pkt 4 p.p.s.a. Podstawy takiej nie stanowią w żadnym razie przepisy u.d.p. zabraniające samowolnego umieszczania obiektów w pasie drogowym dróg publicznych, czy też przepisy tej samej ustawy określające wysokość kar za powyższe.

Sąd w sprawie **III SA/Gd 853/22**, mając na uwadze zakres kognicji sądów administracyjnych, uznał, że kwestionowany przez skarżącego akt podjęty przez dziekana uczelni wyższej w przedmiocie odmowy przedłużenia okresu odbywania studiów doktoranckich, nie podlega zaskarżeniu do sądu administracyjnego. Kontroli sądów administracyjnych nie podlegają bowiem rozstrzygnięcia organów uczelni znajdujące podstawę prawną w wewnętrznych źródłach prawa, np. w regulaminie studiów, dotyczące kwestii związanych z tokiem studiów indywidualnie określonego studenta (doktoranta), i nie przesądzające ostatecznie o jego sytuacji prawnej (nie mające charakteru zewnętrznego). Mimo, że wydana decyzja stanowi władczy, jednostronny przejaw woli organów uczelni w stosunku do konkretnie oznaczonego adresata, to nie znajduje on oparcia w przepisach stanowiących źródło materialnoprawnego prawa administracyjnego powszechnie obowiązującego.

W ocenie Sądu, skoro brak jest przepisu prawa, w tym w szczególności w ustawie – Prawo o szkolnictwie wyższym, przesądzającego o tym, że rozstrzygnięcie w przedmiocie przedłużenia okresu odbywania studiów doktoranckich następuje w formie decyzji administracyjnej, która może zostać zaskarżona do sądu administracyjnego, to rozstrzygnięcie takie jest aktem wewnątrzzakładowym, na który nie przysługuje skarga do sądu administracyjnego w świetle art. 3 § 2 albo § 3 p.p.s.a. Powyższe skutkowało odrzuceniem skargi na podstawie art. 58 § 1 pkt 1 p.p.s.a.

4. Ustawa z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (t.j. Dz.U. z 2023 r., poz. 2505 ze zm.– dalej u.p.e.a.)

W sprawie sygn. akt **I SA/Gd 356/23** kwestia sporna dotyczyła ustalenia, czy zgodnie z art. 9 § 1 u.p.e.a zwolnienie spod egzekucji części wpływów z innej wierzytelności pieniężnej, mającej charakter wynagrodzenia za pracę, dotyczy kwot netto czy brutto.

Sąd stwierdził, że zwolnienie z egzekucji stanowi 50% netto wierzytelności, skoro wierzytelność ta spełnia wymogi konieczne do stosowania przewidzianego w kodeksie pracy zwolnienia. Pomimo iż wypłata wynagrodzenia za pracę następuje w kwocie netto, a należność z tytułu wykonania usługi w ramach działalności gospodarczej w kwocie brutto, to okoliczność ta nie może powodować różnych skutków w sferze egzekucji administracyjnej. Dłużnik zajętej wierzytelności musi zatem przekazywać jedynie te środki, które przysługiwałyby do wypłaty dłużnikowi w granicach określonych prawem, tj. z uwzględnieniem art. 87 i art. 87⁽¹⁾ ustawy

z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (t.j. Dz. U. 2022 r. poz. 1510).

Spór w sprawie sygn. akt **I SA/Gd 1290/22** dotyczył zgodności z prawem postanowienia w przedmiocie odmowy umorzenia kosztów egzekucyjnych wskazanych w postanowieniu w sprawie obciążenia wierzyciela kosztami postępowania egzekucyjnego (art. 64c § 4 u.p.e.a.).

Sąd podkreślił, że dla pozytywnego rozstrzygnięcia wniosku o umorzenie kosztów egzekucyjnych nie jest wystarczające, że wierzyciel jest podmiotem realizującym zadania publiczne i finansowane ze środków publicznych, a dochodzenie od niego kosztów egzekucyjnych spowoduje, że obniży to możliwość ponoszenia wydatków na realizację powierzonych mu zadań.

Organ egzekucyjny nie może pokrywać z własnych środków kosztów związanych z realizacją lub próbą realizacji należności przypadających na rzecz innych organów. W egzekucji administracyjnej wierzyciel jest podmiotem publicznym spełniającym określone funkcje społeczne, a mimo to ustawodawca ustanowił obowiązek obciążenia go kosztami.

WYDZIAŁ I

1. Ustawa z dnia 27 października 2017 r. o finansowaniu zadań oświatowych (t.j. Dz.U. z 2023 r. poz. 1400 ze zm., dalej "u.f.z.o.).

W sprawie sygn. akt I SA/Gd 104/23 spór dotyczył prawidłowości wyliczenia przez organ podstawowej kwoty dotacji dla przedszkoli niepublicznych w wyniku dokonania trzeciej aktualizacji w świetle przepisów art. 12 ust. 1 w zw. z art. 17 ust. 3 oraz art. 44 ust. 3 u.f.z.o., a także prawidłowości ustalenia przez organ dotujący wysokości i wypłacenia przedszkolom niepublicznym części dotacji za miesiąc listopad i grudzień 2022 r. w świetle przepisu art. 43 ust. 5 u.f.z.o.

Sąd uznał, że część dotacji za listopad i grudzień 2022 r. zostały wypłacona w zaniżonej wysokości, bowiem organ nie zastosował wynikającego z art. 43 ust. 5 u.f.z.o. ograniczenia przekazywanych w wyniku aktualizacji kolejnych części dotacji (o nie więcej niż 25% średniej arytmetycznej dotychczas przekazywanych stawek dotacji). Kwota nadwyżki winna zostać odjęta od całości sumy części kolejnych dotacji podlegających wypłaceniu i rozdzielona proporcjonalnie na wszystkie pozostałe do wypłaty kwoty części dotacji. Pozostajej do wyrównania części nadpłaconej dotacji organ może dochodzić, wydając decyzję administracyjną w przedmiocie zwrotu nadpłaty po zakończeniu wypłacania kolejnych części dotacji za dany rok. Dopuszczenie obniżenia wypłacanych beneficjentowi kolejnych części dotacji o więcej niż 25% średniej arytmetycznej części już wypłaconych poprzez rozliczenie całej nadpłaty z poprzednich miesięcy, niwelowałoby funkcję ochronną powołanego przepisu, którego celem jest zapewnienie płynności finansowej dotowanych placówek.

2. Ustawa z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (t.j. Dz.U. z 2023 r. poz. 1570 ze zm.)

W sprawie sygn. akt I SA/Gd 585/23 spór między stronami dotyczył zagadnienia, czy dokonywany pomiędzy stronami konsorcjum podział: kosztów oraz przychodów, a także przychodu uzyskanego przez lidera konsorcjum od zamawiającego, stanowią czynności nieopodatkowane VAT, a tym samym dokumentowane są w formie not księgowych.

Sąd dokonał oceny na podstawie art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 1 u.p.t.u. podzielił stanowisko skarżącej spółki, iż wewnętrzne rozliczenia pomiędzy stronami konsorcjum stanowią czynność techniczno-rachunkową, która nie stanowi czynności opodatkowanej VAT, a zatem powinna być dokumentowana innym dowodem księgowym aniżeli faktura, np. notą księgową.

W uzasadnieniu Sąd wskazał, że określony w umowie konsorcjum podział wydatków i przychodów dokonywany przez lidera konsorcjum nie może zostać uznany za odsprzedaż usług przez jeden podmiot innym podmiotom wchodzącym w skład konsorcjum, gdy jego partnerzy w ogóle nie korzystają z tak wykonywanych usług, nie są ich usługobiorcami, a wręcz odwrotnie, występują zbiorowo w charakterze usługodawców, których reprezentuje lider. Rozliczenia pieniężne między uczestnikami wspólnego przedsięwzięcia, jeśli nie towarzyszy im świadczenie usługi, nie mogą być same przez się potraktowane jako czynności podlegające opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług. Podział przychodów i kosztów dokonany przez lidera będzie w takiej sytuacji wewnętrznym rozliczeniem między podmiotami

uczestniczącymi zbiorowo w świadczeniu usług na rzecz usługobiorcy i wystarczającą formą jego udokumentowania jest nota księgową.

Sporne zagadnienie w sprawie sygn. akt I SA/Gd 697/23 dotyczyło kryteriów uznania różnych świadczeń za jedną kompleksową usługę na gruncie art. 5 ust. 1 pkt 1 u.p.t.u., czego konsekwencją jest możliwość ich wspólnego opodatkowania.

Sąd wskazał, że określone świadczenia można uznać za jednolite świadczenie dla celów podatku od towarów i usług z uwagi na sens ekonomiczny transakcji, tworzą jedną całość, której rozdzielenie (wyodrębnienie świadczeń) byłoby sztuczne. Natomiast świadczenia, które nie są niezbędne do skorzystania ze świadczenia podstawowego, a ich rozdzielenie nie zmienia ich charakteru, ani wartości z punktu widzenia nabywcy, należy opodatkować niezależnie.

Istota sporu w sprawie sygn. akt I SA/Gd 462/23 dotyczyła opodatkowania, jako odpłatnej dostawy towarów, na podstawie art. 5 ust. 1 pkt 1 u.p.t.u. dostawy energii elektrycznej wytworzonej w wyniku wydobycia na obszarze wyłącznej strefy ekonomicznej mieszaniny węglowodorów, a następnie dostarczonej i zużytej na obszarze tej strefy tj. poza państwową granicą RP, jeżeli w momencie rozpoczęcia transportu (przesyłu) do nabywcy energia znajduje się na obszarze wymienionej strefy.

Kluczową dla rozstrzygnięcia powyższej kwestii spornej była ocena, czy w sytuacji gdy z przepisów prawa krajowego wynika, że wyłączna strefa ekonomiczna znajduje się poza granicami RP, a jednocześnie Polska jako kraj nadbrzeżny posiada określone suwerenne prawa do tej strefy, wynikające zarówno z przepisów prawa krajowego jak i Konwencji o prawie morza, to czynności wykonywane w ww. strefie podlegają opodatkowaniu podatkiem VAT, jako wykonywane na terytorium kraju w rozumieniu u.p.t.u.

Zdaniem Sądu, uwzględniając stanowisko Trybunału Sprawiedliwości w sprawie C-111/05 Aktiebolaget NN, każdorazowo konieczna jest ocena na gruncie prawa krajowego, czy dana czynność wykonywana w wyłącznej strefie ekonomicznej jest objęta, czy też nie jest objęta zakresem suwerenności państwa nadbrzeżnego.

W związku z powyższym opisane we wniosku o wydanie interpretacji wytwarzanie i dostarczanie energii w wyłącznej strefie ekonomicznej z gazu ziemnego uzyskanego w wyniku wydobycia zasobów naturalnych (węglowodorów) w obszarze tej strefy, stanowi gospodarowanie zasobami naturalnymi, a więc mieści się w dyspozycji przepisu art. 56 ust. 1 Konwencji o prawie morza. W ocenie Sądu, w świetle przedstawionego stanu faktycznego/zdarzenia przyszłego w zakresie miejsca wytworzenia i dostarczenia energii elektrycznej na rzecz kontrahenta, wyłączna strefa ekonomiczna uważana jest za terytorium kraju, o którym mowa w art. 2 pkt 1 u.p.t.u.

W uzasadnieniu wyroku w sprawie sygn. akt I SA/Gd 1267/22 poruszono kwestię miejsca dostawy energii elektrycznej na rzecz partnerów zagranicznych.

Sąd stwierdził, że regulacje art. 38 ust. 1 dyrektywy VAT (których odpowiednikami w krajowym porządku prawnym jest art. 22 ust. 1 pkt 5 i pkt 6 u.p.t.u.) dotyczą transgranicznych transakcji dostaw gazu, energii elektrycznej, ciepłej i chłodniczej. Dostawy energii elektrycznej przez skarżącą na rzecz partnerów zagranicznych (dostawców usług ładowania e-MSP) i ich dalsza odsprzedaż nabywcom końcowym mają miejsce na terenie Polski, gdzie znajdują się zarządzane przez skarżącą stacje (punkty) ładowania samochodów elektrycznych. Brak dostawy

energii elektrycznej do podmiotu zagranicznego z wykorzystaniem systemów elektroenergetycznych skutkuje uznaniem, że towar nie uległ przemieszczeniu.

W ocenie Sądu miejsce dostawy energii elektrycznej określa art. 22 ust. 1 pkt 3 u.p.t.u., zgodnie z którym miejscem dostawy towarów w przypadku towarów niewysyłanych ani nietransportowanych jest miejsce, w którym towary znajdują się w momencie dostawy, zatem dostawa energii elektrycznej przez skarżącą podlegała opodatkowaniu w Polsce.

W uzasadnieniu wyroku w sprawie sygn. akt I SA/Gd 428/23 Sąd, dokonując wykładni art. 28e u.p.t.u., rozważał, czy nabywane przez stronę usługi stanowią usługi związane z nieruchomościami, a tym samym, czy Ukraina jest miejscem świadczenia usług wykonywanych na rzecz strony przez Ukraińskie Centrum Kontroli i Testów Obiektów Kosmicznych za pomocą sensorów znajdujących się na terytorium Ukrainy.

W ocenie Sądu, przepis art. 28e u.p.t.u. przyjmuje kryterium odniesienia do przedmiotu, jakim jest nieruchomość, a usługi, które nieruchomości wprost dotyczą, podlegają opodatkowaniu według miejsca jej położenia. Usługi te mogą mieć charakter nieograniczony, na co wskazuje ich otwarty katalog, zamieszczony w tym przepisie. Do zakresu tych usług ustawodawca zaliczył nie tylko usługi stricte dotyczące prac wykonywanych w nieruchomościach i obrotu nieruchomościami, ale także usługi, których wykonanie oparte jest na wykorzystaniu, używaniu i użytkowaniu nieruchomości.

Decydujące znaczenie ma kryterium położenia danej nieruchomości – determinuje ono docelowo miejsce opodatkowania usługi związanej z daną nieruchomością. Zasada wyrażona w art. 28e u.p.t.u. obejmuje wyłącznie usługi, które dotyczą konkretnej nieruchomości, jedynie wówczas można bowiem zastosować w praktyce opodatkowanie w miejscu położenia nieruchomości. Miejsce świadczenia usługi jest związane z nieruchomością, gdy usługi wykonywane przez stronę pozostają w ścisłym związku z nieruchomością, ale także, gdy przemawia za tym aspekt techniczny i funkcjonalny, który charakteryzuje przedmiotową usługę.

Skarżąca nabywa usługę, jednak lokalizacja tejże usługi nie jest bezpośrednio związana z nieruchomością, a jej przedmiotem jest dostarczanie danych SST pobieranych z przestrzeni kosmicznej. Sam fakt zainstalowania sensorów koniecznych do przesyłania danych na nieruchomości nie świadczy o faktycznym korzystaniu z tej nieruchomości, bowiem to nie nieruchomość stanowi przedmiot nabywanej przez stronę usługi, a lokalizacja dotycząca obiektów znajdujących się w przestrzeni kosmicznej.

3. Ustawa z dnia 9 września 2000 r. o podatku od czynności cywilnoprawnych (t.j. Dz.U. z 2023 r. poz. 170 ze zm., dalej "u.p.c.c.")

W sprawie sygn. akt I SA/Gd 528/23 istota sporu dotyczyła prawidłowości dokonanej przez organ podatkowy oceny przesłanki zapłaty podatku od czynności cywilnoprawnych z tytułu użytków rolnych. Skarżący będący notariuszem wskazał, że transakcja jest zwolniona od podatku na podstawie art. 9 pkt 2 u.p.c.c., w związku ze złożonym przez kupującego oświadczeniem, iż nie wykorzystał on limitu pomocy de minimis w sektorze rolnym.

Podstawą orzeczenia o odpowiedzialności płatnika (skarżącego notariusza) za niepobraną podatek od czynności cywilnoprawnych, było ustalenie przez organ, że w wyniku zawarcia transakcji sprzedaży działek, doszło do przekroczenia udzielonej kupującemu pomocy de minimis. Uchylając zaskarżoną decyzję

Sąd zauważył, że organ podatkowy pominął istotną okoliczność faktyczną, którą było przeprowadzenie tego samego dnia i objęcie jednym aktem notarialnym dwóch transakcji sprzedaży, przeprowadzonych pomiędzy różnymi podmiotami i w odniesieniu do różnych nieruchomości (działek). Tym samym, organ podatkowy zobowiązany był dokonać oceny ziszczenia się przesłanki przekroczenia wskazanego w przepisach limitu przyznanej pomocy de minimis w odniesieniu do każdej z rozpatrywanych transakcji osobno i po kolei, nie zaś w ich połączeniu. Organ podatkowy winien wskazać w wyniku dokonania której z dwóch transakcji doszło do przekroczenia podanych limitów pomocy de minimis, a tego nie uczynił.

Sąd uznał, że przekroczenie wskazanego limitu pomocy de minimis nie powoduje utraty prawa do zwolnienia na podstawie art. 9 pkt 2 u.p.c.c w stosunku do całości podatku od czynności cywilnoprawnych, wynikającego z dokonania danej transakcji przez podatnika. Nawet bowiem w przypadku przekroczenia wskazanego limitu pomocy de minimis przez całkowitą kwotę zwolnienia, możliwe i zasadne jest pobranie podatku z tytułu dokonania czynności cywilnoprawnej jedynie ponad kwotę przewidzianą w art. 3 ust. 2 Rozporządzenia Komisji (UE) nr 1408/2013 w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy de minimis w sektorze rolnym (Dz.Urz. UE L 352, s. 9), a zatem zastosowanie zwolnienia podatkowego w stosunku do części kwoty, tj. do osiągnięcia wysokości dopuszczalnej kwoty stanowiącej pomocy de minimis (w tej sprawie: 20.000 Euro). Formułując powyższe stanowisko inaczej, jeżeli wysokość zwolnienia (w ramach jednej transakcji) przekroczyłaby kwotę określonego limitu pomocy de minimis, to jedynie nadwyżka nie mogłaby zostać objęta zwolnieniem podatkowym na podstawie art. 9 pkt 2 u.p.c.c.

Sąd przyjął, że oświadczenie złożone przez kupującego (dotyczące wypełnienia przesłanek zwolnienia podatkowego), nie zwalniało notariusza z obowiązku oceny tego stanu faktycznego w kontekście obowiązków obciążających go jako płatnika w związku z art. 9 pkt 2 u.p.c.c., a zatem wykazania się znajomością całokształtu przepisów w zakresie przedmiotowego zwolnienia i ustalenia, czy i w jakiej kwocie dalsza pomoc podatnikowi przysługuje.

W sprawie sygn. akt I SA/Gd 660/23 spór dotyczył możliwości zwolnienia skarżącej zorganizowanej w formie prostej spółki akcyjnej z podatku od czynności cywilnoprawnych z tytułu pożyczki udzielonej spółce przez wspólnika.

W ocenie Sądu skarżąca korzysta ze zwolnienia na podstawie art. 9 pkt 10 lit. i u.p.c.c., albowiem doprecyzowany w ustawie w art. 1a pkt 2 u.p.c.c. katalog podmiotów zwolnionych – spółek kapitałowych obejmuje również powoływane od dnia 1 lipca 2021 r. proste spółki kapitałowe zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. h i c Dyrektywy Rady 2008/7/WE z dnia 12 lutego 2008 r. dotyczącej podatków pośrednich od gromadzenia kapitału (Dz.U. UE.L.2008.46.11).

4. Ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (t.j. Dz. U. z 2023 r., poz. 70 ze zm.; dalej jako „u.p.o.l.”)

W sprawie sygn. akt I SA/Gd 386/23 Sąd wyraził pogląd, że w sytuacji objęcia przez jednego ze współwłaścicieli nieruchomości w wyłączne, samoistne posiadanie, wyrażona w art. 3 ust. 1 pkt 1 u.p.o.l. zasada opodatkowania podatkiem od nieruchomości właściciela (współwłaścicieli) doznaje wyjątku i zastosowanie ma przepis art. 3 ust. 3 u.p.o.l.

W sprawie sygn. akt **I SA/Gd 975/22** wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej przepisów prawa podatkowego dotyczył kwalifikacji węzła betoniarskiego jako budowli w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 3 w zw. Z art. 1 ust. 1 pkt 2 u.p.o.l.

Sąd wskazał, że zgodnie z uchwałą Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 29 września 2021 r., sygn. akt III FPS 1/21 obiekt budowlany, będący budowlą w rozumieniu art. 3 pkt 3 Pr.b. w związku z art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l., może być dla celów opodatkowania podatkiem od nieruchomości uznany za budynek w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 1 u.p.o.l., jeżeli spełnia kryteria bycia budynkiem wymienione w tym przepisie, a jego wyróżniającą cechą jest powierzchnia użytkowa, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 2 u.p.o.l.

Z punktu widzenia obowiązku podatkowego znaczenie ma nie tyle fakt funkcjonalnego (gospodarczego) powiązania zespołu obiektów, ile ocena, czy poszczególne elementy takiego ciągu produkcyjnego stanowią jeden przedmiot materialny, samoistny pod względem technicznym (jedną rzecz).

Skoro odwoływanie się do związku funkcjonalnego było niedopuszczalne, w konsekwencji uznać należy, że o identyfikowaniu dla celów podatkowych w podatku od nieruchomości jako jednego obiektu budowlanego, w przypadku złożonych konstrukcji gospodarczych, decydować winno to, czy wszystkie jej elementy składają się na jeden wyodrębniony fizycznie przedmiot materialny – rzecz).

Nawet jeżeli poszczególne pod względem fizycznym obiekty, z których każdy spełnia cechy pozwalające uznać go za odrębny przedmiot opodatkowania, są wykorzystywane do osiągnięcia konkretnego celu gospodarczego i z tego powodu zostały funkcjonalnie połączone (np. za pomocą rur, kabli, szyn, taśmociągów), nie można tworzyć z ich sumy jednego przedmiotu opodatkowania, w rozumieniu art. 2 ust. 1 u.p.o.l. Przyjęcie odmiennego stanowiska prowadziłoby bowiem do wyodrębnienia przedmiotu opodatkowania nie ze względu na jego fizyczne właściwości, lecz z uwagi na połączenia techniczno-użytkowe, odnoszące się do przesłanki funkcjonalności, co jest niedopuszczalne.

W sprawie sygn. akt **I SA/Gd 384/23** Sąd rozważał, czy budowle będące własnością Gminy, wchodzące w skład infrastruktury i służące do wykonywania zadań z zakresu zbiorowego dostarczania wody i odbioru oraz oczyszczania ścieków są związane z prowadzeniem działalności gospodarczej i tym samym czy podlegają opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 1a ust. 1 pkt 3 u.p.o.l.

Zdaniem Sądu nie można stwierdzić, że działania Gminy były ukierunkowane na osiągnięcie zysku, ponieważ celem działalności jest zaspokojenie potrzeb ludności w ramach realizacji zadań własnych gminy wskazanych w ustawie o samorządzie gminnym. Ewentualny wypracowany zysk jest tu produktem ubocznym działalności, wytwarzany "przy okazji" i w całości przeznaczany na pokrycie kosztów związanych z działalnością strony. Możliwość potencjalnego uzyskania zysku nie prowadzi do uznania, że dany podmiot prowadził działalność gospodarczą.

W związku z powyższym budowle wchodzące w skład infrastruktury, będące własnością Gminy, służące do wykonywania zadań z zakresu zbiorowego odbioru oraz oczyszczania ścieków, nie są związane z prowadzeniem działalności gospodarczej.

W sprawie sygn. akt **I SA/Gd 487/22** spór dotyczył opodatkowania podatkiem od nieruchomości prowadzonej przez spółkę biogazowni, na którą składają się grunty, budynki i budowle.

Sąd uznał, że skarżąca prowadzi działalność gospodarczą w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 4 u.p.o.l., gdyż wytwarza biogaz rolniczy, stanowiący odnawialne źródło energii w rozumieniu art. 3 pkt 20 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (t.j. Dz.U. 2012 r. poz. 1059 ze zm.). Nawet jeżeli część działalności związana jest z produkcją rolniczą, to jej celem nie jest wytwarzanie produktów rolniczych, lecz wytwarzanie energii ze źródła odnawialnego, co nie jest natomiast działalnością rolniczą.

Zdaniem Sądu grunty, budynki i budowle, zajęte przez spółkę na prowadzenie działalności gospodarczej podlegały opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości. Ustalenie, że działalność w zakresie produkcji biogazu nie jest działalnością rolną w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 6 u.p.o.l. powoduje, że budynki deklarowane przez stronę nie podlegają zwolnieniu od podatku na podstawie art. 7 ust. 1 pkt 4 lit. b u.p.o.l.

W sprawie sygn. akt **I SA/Gd 206/23** spór dotyczył warunków zwolnienia gruntu i budynku z opodatkowania podatkiem od nieruchomości z uwagi na wpisanie do rejestru zabytków.

Sąd przyjął w uzasadnieniu wyroku, że zwolnienie o jakim mowa w art. 7 ust. 1 pkt 6 u.p.o.l. ma na celu m.in. zrekompensowanie właścicielowi zabytkowej nieruchomości ciążących na nim szczególnych obowiązków i ograniczeń w gospodarczym wykorzystaniu nieruchomości oraz w czerpaniu zysków z jej posiadania wynikające z ustawy z 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (t.j. Dz. U. 2022 r. poz. 840 ze zm.). Założeniem wprowadzenia tego rodzaju zwolnienia było zmotywowanie podatnika do podejmowania działań mających na celu utrzymanie i konserwację obiektu zabytkowego.

W ocenie Sądu warunkiem skorzystania ze zwolnienia podatkowego jest wykazanie, że podatnik utrzymuje i konserwuje nieruchomość zgodnie z przepisami o ochronie zabytków, a podstawowe znacznie w tym zakresie ma stanowisko wyrażone przez organ konserwatorski.

W sprawie sygn. akt **I SA/Gd 550/23** spór między stronami dotyczył rozstrzygnięcia, czy stacja tankowania pojazdów wraz z infrastrukturą towarzyszącą powinna zostać uznana za budowlę w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l.

W ocenie Sądu zbiornik magazynowy nie jest budowlą o której mowa w art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l. i nie spełnia definicji obiektu budowlanego z art. 3 pkt 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (t.j. Dz. U. z 2023 poz. 682), gdyż nie został wzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych w ramach procesu budowlanego. Celem wyprodukowania stacji nie jest jej trwałe wybudowanie w obiekcie budowlanym. Nie można zatem przyjąć, że stanowi ona wyrób budowlany. Stacja tankowania z infrastrukturą towarzyszącą została wyprodukowana poza obszarem zabudowy i dowieziona na miejsce celem ustawienia na utwardzonej powierzchni. Jest ona zatem urządzeniem technicznym, a nie odrębną budowlą.

5. Ustawa z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (t.j. Dz.U. z 2023 r. poz. 1270 ze zm., dalej "u.f.b.").

W sprawie sygn. akt **I SA/Gd 268/23** rozważane było zagadnienie przedawnienia prawa do żądania zwrotu dotacji oświatowej.

Sąd wskazał, że decyzja o zwrocie dotacji ma charakter deklaratoryjny, a w związku z tym do obliczenia terminu przedawnienia, podobnie jak w przypadku

zobowiązań powstających z mocy prawa, powinien mieć zastosowanie art. 70 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2022 r. poz. 2651).

Sąd stwierdził, że wydanie i doręczenie decyzji na podstawie art. 252 u.f.b. o zwrocie dotacji udzielonej z budżetu jednostki samorządu terytorialnego wykorzystanej niezgodnie z przeznaczeniem winno nastąpić w ciągu pięciu lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym dotacja była przyznana i powinna zostać wykorzystana zgodnie z przeznaczeniem. W świetle art. 70 § 1 O.p., dla ustalenia, czy skutek decyzji w postaci określenia wysokości dotacji do zwrotu nastąpił przed upływem terminu przedawnienia, istotna jest data doręczenia decyzji, a nie data jej wydania.

6. Ustawa z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (t. j. Dz.U. z 2022 r. poz. 2587 ze zm., dalej "u.p.d.o.p.).

W sprawie sygn. akt **I SA/Gd 1094/22** spór dotyczył rozstrzygnięcia, czy kwota odszkodowania z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej działalności gospodarczej stanowiła przychód podlegający opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób prawnych.

Sąd stanął na stanowisku, że odszkodowania uzyskane od ubezpieczyciela wiążą się ze szkodami w mieniu innych podmiotów i w istocie stanowią spłatę zobowiązań, które skarżąca musi uregulować wobec swoich klientów w związku z wadliwym wykonaniem usługi. W konsekwencji wydatki te, w myśl art. 16 ust. 1 pkt 22 u.p.d.o.p. nie stanowią kosztów uzyskania przychodów i na podstawie art. 12 ust. 4 pkt 6a u.p.d.o.p. nie są zaliczane do przychodów.

Zdaniem Sądu przyjęcie przeciwnej wykładni prowadziłoby do sytuacji, w której podatnik nie mógłby zaliczyć do kosztów uzyskania przychodów odszkodowania zapłaconego na rzecz swego kontrahenta, a zarazem musiałby zaliczyć do przychodu otrzymane od ubezpieczyciela odszkodowania, które w całości zostały przekazane kontrahentowi i które mają za cel kompensatę szkody pokrytej uprzednio klientom.

Zasadniczy przedmiot sporu w sprawie sygn. akt **I SA/Gd 342/23** dotyczył kwestii, czy dochód uzyskany przez podatnika opodatkowanego ryczałtem od dochodów spółek, osiągany z tytułu sprzedaży walut wirtualnych w rozumieniu art. 4a pkt 22a u.p.d.o.p. (kryptowalut) podlega opodatkowaniu ryczałtem od dochodów spółek (art. 28m ust. 1 u.p.d.o.p.), czy też podatkiem od dochodów uzyskanych z odpłatnego zbycia walut wirtualnych (art. 22d u.p.d.o.p.).

Zdaniem Sądu interpretując art. 28h ust. 1 u.p.d.o.p. a contrario należy stwierdzić, że podatnik opodatkowany ryczałtem uzyskujący dochody podlegające odrębnym zasadom opodatkowania, podlega opodatkowaniu zgodnie z zasadami regulowanymi w odrębnych przepisach ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych. Takim przepisem jest art. 22d u.p.d.o.p. regulującym zasady opodatkowania dochodów uzyskanych z odpłatnego zbycia walut wirtualnych. Wskazany przepis nie został wymieniony w treści art. 28h ust. 1 u.p.d.o.p., tym samym jego stosowanie do podatników opodatkowanych ryczałtem od dochodów spółek, uzyskujących dochody, o których mowa w art. 22d ust. 1 ustawy, nie zostało wyłączone.

Jeżeli zatem podatnik opodatkowany ryczałtem osiąga dochody ze sprzedaży kryptowalut, to dochody te, zgodnie z językową wykładnią przepisu art. 28h ust. 1 u.p.d.o.p., podlegają opodatkowaniu na zasadach określonych w art. 22d u.p.d.o.p., a nie na zasadach określonych w art. 28m ust. 1 tej ustawy.

Istota sporu zaistniałego w sprawie sygn. akt **I SA/Gd 359/23** dotyczyła ustalenia, czy stratę z tytułu odpłatnego zbycia obligacji należy potraktować jako stratę z tytułu odpłatnego zbycia wierzytelności na gruncie art. 16 ust. 1 pkt 39 u.p.d.o.p., a w związku z tym czy strona, w przypadku sprzedaży obligacji za cenę sprzedaży niższą niż cena ich nabycia, będzie miała prawo rozliczyć koszty uzyskania przychodów w pełnej wysokości ceny nabycia obligacji.

Sąd stanął na stanowisku, że przy zbyciu obligacji na podstawie art. 16 ust. 1 pkt 8 u.p.d.o.p. należy mieć na względzie przepis art. 16 ust. 1 pkt 39 u.p.d.o.p., co oznacza, że strata powstała w efekcie tej transakcji nie będzie stanowiła kosztu uzyskania przychodów. Kosztem może być tylko ta część wydatku na nabycie obligacji, która odpowiada wysokości przychodu uzyskanego z ich zbycia.

Zasadniczy spór w sprawie sygn. akt **I SA/Gd 1329/22** dotyczył możliwości rozliczenia przez Podatkową Grupę Kapitałową (dalej "PGK"), której pierwszy rok podatkowy rozpoczął się 1 stycznia 2022 r., kosztów finansowania dłużnego, wyłączonych z kosztów uzyskania przychodów przez spółkę wchodzącą w skład tej grupy, a nie rozliczonych przed utworzeniem PGK (tj. w latach 2019 – 2021) z uwagi na limity określone w art. 15c ust. 1 u.p.d.o.p. i następnym, oraz terminy, o których mowa w art. 15c ust. 18 u.p.d.o.p.

Zdaniem Sądu, przepisy ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych regulujące sytuację podatkową PGK nie zawierają norm ograniczających jej uprawnienia do zaliczenia kosztów finansowania dłużnego do kosztów uzyskania przychodów na podstawie art. 15c ust. 18 u.p.d.o.p., w sytuacji gdy uprawnienie to powstało u spółki, która następnie weszła w skład PGK. Przepis art. 7a ust. 1 u.p.d.o.p. określa jedynie mechanizm powstawania dochodu, zgodnie z którym dochodem PGK jest nadwyżka sumy dochodów nad sumą strat wszystkich spółek. Nie jest uprawnione stosowanie art. 15c ust. 19 u.p.d.o.p. do rozliczania w kosztach uzyskania przychodu PGK kosztów finansowania dłużnego niezaliczonych do kosztów uzyskania przychodów przez spółki niewchodzące uprzednio w skład podatkowej grupy kapitałowej. Przyjęcie takiego stanowiska prowadziłoby w praktyce do ograniczenia stosowania art. 15c ust. 18 u.p.d.o.p., pomimo że art. 15c ust. 19 u.p.d.o.p. nie odnosi się do kwestii rozliczania kosztów finansowania dłużnego przed powstaniem PGK.

7. Ustawa z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 2647 ze zm., dalej "u.p.d.o.f.")

W sprawie sygn. akt **I SA/Gd 311/23** Sąd rozważał, czy przychody ze sprzedaży opisanych we wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej nieruchomości, są uzyskiwane ze źródła, jakim jest pozarolnicza działalność gospodarcza określona w art. 10 ust. 1 pkt 3 u.p.d.o.f.

Sąd stwierdził, że przepisy art. 10 ust. 1 pkt 3, art. 5a pkt 6 oraz art. 10 ust. 1 pkt 8 u.p.d.o.f. nie pozwalają sprecyzować sytuacji i ustalić katalogu czynności, w których aktywność podatnika można jeszcze uznać za zwykłe odpłatne zbycie składników majątkowych, a w jakim momencie działania te przeradzają się w pozarolniczą działalność gospodarczą. Z treści art. 10 ust. 1 pkt 8 u.p.d.o.f. można wyprowadzić regułę pierwszeństwa, polegającą na braku możliwości kwalifikacji przychodu do odrębnego źródła, jeżeli działania podatnika spełniają przesłanki działalności gospodarczej. Innymi słowy przypisanie cech pozarolniczej działalności gospodarczej podatnikowi uzyskującemu przychody, które nie mogą

być identyfikowane z transakcjami wymienionymi w art. 10 ust. 1 pkt 8 u.p.d.o.f., powoduje ich kwalifikację do źródła z art. 10 ust. 1 pkt 3 u.p.d.o.f.

W ocenie Sądu, sprzedaż spornych działek nie miała związku z działalnością gospodarczą, a czynności związane z przygotowaniem nieruchomości do sprzedaży miały cechy zwykłego dbania o własne interesy finansowe. W sprawie objętej interpretacją indywidualną, skarżący nabył nieruchomość z zamiarem wykorzystania jej dla celów rekreacyjnych, a następnie podjął decyzję o przeznaczeniu jej na własny cel mieszkaniowy. Niemożność realizacji tego celu z uwagi na brak zgody właściwego organu spowodowała potrzebę sprzedaży nieruchomości na cele przemysłowo-usługowe. Skarżący nie podejmował żadnych działań związanych z nabywaniem i sprzedażą innych nieruchomości w celach handlowych.

W sprawie sygn. akt **I SA/Gd 1101/22** Sąd odniósł się do kwestii czy kosztami uzyskania przychodów z odpłatnego zbycia udziałów w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością są pierwotnie poniesione wydatki stanowiące wkład do spółki przekształcanej, czy też wartość bilansowa spółki przekształcanej zgodnie z art. 23 ust. 1 pkt 38 w zw. z art. 24 ust. 8 pkt 2 u.p.d.o.f.

Sąd wskazał, że w przypadku przekształcenia spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w spółkę akcyjną podmiot będący udziałowcem w spółce przekształcanej staje się akcjonariuszem w spółce przekształconej w wyniku pierwotnego ich nabycia (objęcia). Ustawodawca nie łączy zatem przedmiotowych wydatków z okresem historycznym, tylko odnosi do okresu, w którym zbywane udziały zostały objęte lub nabyte, a więc do momentu przekształcenia, a nie na dzień poniesienia wydatków na udziały w spółce przekształcanej. W związku z powyższym wydatkiem poniesionym na nabycie (objęcie) akcji spółki przekształconej jest koszt historyczny, rozumiany jako wydatek poniesiony na udziały w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością.

Zdaniem Sądu, stosownie do art. 23 ust. 1 pkt 38 u.p.d.o.f., wydatki na nabycie akcji są kosztem uzyskania przychodów z odpłatnego ich zbycia. Koszty te wyznacza wartość środków poniesionych dla uzyskania majątku spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, który w dacie ustania bytu prawnego tej spółki, a więc w dacie powstania spółki akcyjnej, równy był początkowej wartości majątku spółki akcyjnej.

W sprawie sygn. akt **I SA/Gd 59/23** sporne zagadnienie dotyczyło kwestii, czy na potrzeby obliczenia wysokości podatku strona powinna ustalić dochód ze sprzedaży udziału w prawie własności nieruchomości jako różnicę pomiędzy przychodem z odpłatnego zbycia tego udziału, a wartością początkową nieruchomości ustaloną na podstawie operatu szacunkowego zgodnie z art. 24 ust. 2 pkt 1, art. 22c pkt 1 oraz art. 24b ust. 1 w zw. z art. 22g ust. 1 pkt 3 u.p.d.o.f.

W ocenie Sądu, jeżeli nieruchomość została zwrócona spadkobiercy właściciela decyzją o jej zwrocie wydaną na podstawie art. 136 ust. 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2023 r. poz. 344 ze zm.) i w chwili otwarcia spadku nie wchodziła do spadku po tym właścicielu, to tym samym nie było to nabycie, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 8 lit. a u.p.d.o.f. prowadzące do powstania obowiązku podatkowego w przypadku jej sprzedaży przed upływem pięciu lat od dnia otwarcia spadku. Nie było to także nabycie w drodze spadku, o którym mowa w art. 22 ust. 6d u.p.d.o.f., skoro nieruchomość nie wchodziła w skład majątku spadkowego i wskutek wyłączenia nie mogła przejść na nikogo w drodze spadkobrania.

Zdaniem Sądu nabycie poprzez zwrot nieruchomości uprzednio wywłaszczonej, stanowi w rozumieniu art. 22g ust. 1 pkt 3 u.p.d.o.f. nabycie w inny nieodpłatny sposób, do którego doszło w chwili gdy decyzja o zwrocie wywłaszczonej nieruchomości stała się prawomocna i wykonalna.

8. Rozporządzenie Rady nr 282/2011 z 15 marca 2011 r. ustanawiające środki wykonawcze do dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. Urz. UE L z 2011 r. Nr 77/1, ze zm., dalej "Rozporządzenie")

Przedmiotem kontroli w sprawie sygn. akt I SA/Gd 1429/22 była kwestia opodatkowania dostaw usług transportowych, dokonanych przez podatnika na rzecz podmiotów mających swoje siedziby w państwach Unii Europejskiej innych niż terytorium kraju.

Sąd stwierdził, że przepis art. 18 Rozporządzenia ma istotne znaczenie dla ustalenia statusu i charakteru, w jakim działa usługobiorca, co przekłada się na ustalenie miejsca świadczenia usług. Jeżeli dla określenia statusu i charakteru, w jakim działa usługobiorca, na rzecz którego świadczona jest usługa wskazano, że wystracającym jest, aby usługodawca dokonał "w rozsądnym zakresie weryfikacji rzetelności przedstawionych przez usługobiorcę danych za pomocą zwykłych, handlowych środków bezpieczeństwa, takich jak środki dotyczące kontroli tożsamości lub płatności" (lit. b art. 18 Rozporządzenia), to należałoby również przyjąć, że taki sam zakres weryfikacji wymagany jest od usługodawcy w zakresie ustalenia przez niego siedziby działalności gospodarczej usługobiorcy. Pod pojęciem weryfikacji w "rozsądnym zakresie" za pomocą "zwykłych handlowych środków bezpieczeństwa" statusu usługobiorcy oraz miejsca siedziby jego działalności należy rozumieć działania i czynności, które w obrocie zwykle wykonuje się celem sprawdzenia, czy podmiot podający się za usługobiorcę faktycznie istnieje w danym kraju i pod jakim adresem jest tam zarejestrowany w ramach działalności gospodarczej, co w szczególności powinno wynikać z uzyskanego od usługobiorcy numeru identyfikacji podatkowej danego kraju, zweryfikowanego w zakresie podanych danych w systemie VIES, czy z wypisu z rejestru przedsiębiorców.

W ocenie Sądu, w sytuacji gdy ustawodawca unijny, a zarazem krajowy, wymaga opodatkowania usługi w miejscu siedziby usługobiorcy jako podatnika VAT UE, nie dostarczając usługodawcy żadnych prawnych instrumentów, które umożliwiłyby mu faktyczną weryfikację tego, czy adres zarejestrowanej siedziby usługobiorcy odpowiada miejscu, w którym wykonywane są funkcje naczelnego zarządu przedsiębiorstwa, to na unijnych organach skarbowych ciąży obowiązek weryfikacji podmiotów gospodarczych, których dane w tym zakresie są weryfikowane przez usługodawcę poprzez system wymiany informacji VIES, m.in. w celu ustalenia miejsca świadczenia ich usługi. Korzystający z tego systemu usługodawca ma prawo działać w zaufaniu do wynikających z tego systemu danych (w tym adresowych), w sytuacji gdy nie ma żadnych podstaw do stwierdzenia, że dane te są wadliwe, zwłaszcza w zakresie siedziby usługobiorcy.

9. Ustawa z dnia 20 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne (t.j. Dz. U. 2022 r. poz. 2540, dalej "u.z.p.d").

Istota sporu w sprawie sygn. akt I SA/Gd 278/23 dotyczyła wysokości stawki opodatkowania usług polegających na projektowaniu interfejsów użytkownika dla stron internetowych oraz aplikacji na urządzenia mobilne, które wykonuje wnioskodawca w ramach pozarolniczej działalności gospodarczej.

Sąd podkreślił, że treść art. 12 ust. 1 pkt 2b lit. b u.z.p.d. w przypadku przychodów związanych z oprogramowaniem (PKWiU ex 62.01.1) wskazuje na związek świadczonych usług z oprogramowaniem jako takim, a nie wyłącznie z pisaniem programu, tj. czynnością programisty. W ocenie Sądu każdy związek usług wnioskodawcy z oprogramowaniem, rozumiany jako wykorzystanie jego usług do finalnego efektu jaki tworzy programista, czyli do stworzenia funkcjonującej strony internetowej, pozostaje "w związku z oprogramowaniem". Tym samym usługi te podlegają opodatkowaniu stawką 12%, określoną w art. 12 ust. 1 pkt 2b lit b u.z.p.d.

Przedmiot sporu w sprawie sygn. akt I SA/Gd 358/23 dotyczył stawki zryczałtowanego podatku dochodowego od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne z tytułu usług polegających na przygotowywaniu i dostarczaniu ciepłych posiłków we wskazane przez klienta miejsce bez dodatkowej obsługi, przygotowywaniu i dostarczaniu ciepłych posiłków we wskazane przez klienta miejsce z dodatkową obsługą, polegającą na podziale posiłków w bufecie klienta ze zbiorczych opakowań na porcje, następnie na odbiorze i myciu naczyń po zakończonej konsumpcji, bez obsługi kelnerskiej.

Sąd wskazał, że wykładnia zastosowana przez organ w zaskarżonej interpretacji była nieprawidłowa, gdyż wynikała z błędnego założenia, że rozstrzygająca dla wykładni „działalności gastronomicznej” jest klasyfikacja statystyczna tego typu usług i rozróżnienie, że usługi cateringowe nie są sklasyfikowane w PKWiU jako usługi gastronomiczne, lecz jako odrębna usługa.

W związku z powyższym jedynym kryterium różnicującym przychody na te, które są związane „działalnością usługową” i przychody inne, nie będące "działalnością usługową" jest zaliczenie świadczonych przez podatnika czynności w ramach pozarolniczej działalności gospodarczej do kategorii „usług” w wymienionej w art. 4 ust.1 pkt 1 u.z.p.d.

W ocenie Sądu, odwołując się do zapisów Polskiej Klasyfikacji Wyrobów i Usług i różnicując czynności związane z przygotowaniem i sprzedażą posiłków na „działalność gastronomiczną” (bez transportu) i „catering” (z transportem), organ interpretacyjny w istocie w sposób nieuprawniony zawęził rozumienie działalności gastronomicznej, o której mowa w art. 4 ust.1 pkt 2 u.z.p.d.

WYDZIAŁ II

1. Ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (t.j. Dz.U. z 2023 r., poz. 344 z późn. zm. - dalej u.g.n.)

W sprawie **II SA/Gd 665/23** w przedmiocie opłaty adiacenckiej z tytułu wzrostu wartości nieruchomości w związku z podziałem organ II instancji wydając decyzję kasacyjną uznał, że wobec upływu 24 miesięcy od daty sporządzenia operat szacunkowy utracił aktualność, a w związku z brakiem możliwości potwierdzenia jego aktualności, operat ten nie mógł stanowić dowodu w postępowaniu odwoławczym.

Rozpoznając sprzeciw od decyzji Sąd stwierdził, że przepisy art. 156 ust. 3 i 4 u.g.n., dotyczące daty przydatności operatu szacunkowego i jego aktualizacji mają walor zasady, która znajduje zastosowanie w okolicznościach, w których wartość rynkową nieruchomości określa się zgodnie z przepisem art. 151 ust. 1 u.g.n. Zasada ta może doznawać jednak wyjątków, jeśli ustawodawca określi inny sposób określania istotnej dla wyceny daty i stanu nieruchomości. Sytuację taką przewiduje bowiem przepis art. 156 ust. 5 u.g.n. stanowiąc, że przepisy ust. 3 i 4 nie naruszają uwarunkowań wynikających z przepisów odrębnych. Zdaniem Sądu, takim przepisem odrębnym jest przepis art. 98a ust. 1b u.g.n., w którym ustawodawca jednoznacznie określił, że wyceny nieruchomości przy ustalaniu opłaty adiacenckiej dokonuje się według cen na dzień, w którym decyzja zatwierdzająca podział nieruchomości stała się ostateczna, a nie według cen z daty wyceny, jak wynika to z art. 151 ust. 1 u.g.n. wskazującego na wartości rynkową nieruchomości z daty jej wyceny. Wobec tego należy uznać, że art. 98a ust. 1b u.g.n. zdanie pierwsze stanowi w tym zakresie *lex specialis* w stosunku do art. 151 ust. 1 u.g.n. W konsekwencji, przepisy art. 156 ust. 3 i 4 u.g.n., dotyczące daty przydatności operatu szacunkowego i jego aktualizacji nie mają zastosowania przy ustalaniu opłaty adiacenckiej, gdyż inaczej jest rozumiana ważność operatu szacunkowego dla celów ustalenia tej opłaty (wartość nieruchomości ustala się na dzień, w którym decyzja zatwierdzająca podział nieruchomości stała się ostateczna).

W sprawie **II SA/Gd 671/22** Sąd wskazał, że rozpoznając wniosek użytkownika wieczystego o ustalenie, że aktualizacja opłaty rocznej jest nieuzasadniona albo jest uzasadniona w innej wysokości samorządowe kolegium odwoławcze może wydać jedynie dwa rodzaje orzeczeń: o oddaleniu wniosku lub o ustaleniu nowej wysokości opłaty, co wynika z treści art. 79 ust. 3 u.g.n.

Zdaniem Sądu, zaskarżone orzeczenie nie zawiera żadnego z tych rozstrzygnięć, gdyż organ odwoławczy „umorzył postępowanie z wniosku (...) o ustalenie, że aktualizacja opłaty z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej (...) jest nieuzasadniona”. Kolegium zakończyło prowadzone postępowanie orzeczeniem nie przewidzianym w art. 79 ust. 3 u.g.n., co kwalifikuje je jako wydane z rażącym naruszeniem prawa w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.

Sąd wskazał również, że w sytuacji, gdy mamy do czynienia z prawem dziedzicznym, jakim bez wątplenia jest prawo użytkowania wieczystego, na spadkobierców użytkownika wieczystego przechodzą zarówno prawa, jak i obowiązki. Dlatego też skutecznie wszczęte postępowanie w sprawie aktualizacji opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste nieruchomości powinno być kontynuowane z udziałem spadkobierców, którzy z chwilą śmierci spadkodawcy stali się użytkownikami wieczystymi w drodze dziedziczenia.

Wydane przez Kolegium orzeczenie z dnia 9 sierpnia 2016 r. o umorzeniu postępowania w przedmiocie aktualizacji opłaty za użytkowanie wieczyste w związku ze śmiercią użytkownika wieczystego rażąco narusza art. 105 § 1 k.p.a., przez co stanowi podstawę do stwierdzenia nieważności tego aktu na podstawie art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.

2. Ustawa z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci (t.j. Dz.U. z 2023 r., poz. 810 - dalej u.p.p.w.d.)

W sprawie II SA/Gd 942/22 w przedmiocie świadczenia Sąd stwierdził, że zaskarżona decyzja została wydana pomimo braku w obrocie prawnym decyzji organu administracji publicznej wydanej w pierwszej instancji, gdyż pismo ZUS Centrum Obsługi Świadczeń dla Rodzin informujące skarżącego o przyznaniu świadczenia wychowawczego nie stanowi decyzji administracyjnej.

Sąd podkreślił, że informacja o przyznaniu świadczenia wychowawczego nie stanowi rozstrzygnięcia, które ma charakter decyzji, co uzasadniałoby procedowanie w trybie odwoławczym. Działanie organu uwzględniającego w całości wnioski strony w przedmiocie świadczenia wychowawczego stanowi czynność materialno-techniczną, o której jest on jedynie obowiązany powiadomić wnioskodawcę. Dopiero odmowa w całości lub w części przyznania świadczenia przybiera formę władczego rozstrzygnięcia, jakim jest decyzja.

3. Ustawa z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (t.j. Dz.U. z 2023 r., poz. 658 z późn. zm. - dalej u.ś.r.)

W sprawie II SA/Gd 334/23 orzekające organy ustaliły, że skarżącej przez cały okres pobierania świadczenia pielęgnacyjnego przysługiwało prawo do renty rodzinnej z tytułu śmierci męża przyznanej w zbiegu z prawem do emerytury, a pomimo pouczenia skarżąca nie poinformowała organów o tej okoliczności jako o przeszkodzie w przyznaniu jej świadczenia pielęgnacyjnego. Organ, przypisując jej pełną świadomość co do istnienia przeszkód w przyznaniu świadczenia pielęgnacyjnego w związku z przysługującym jej prawem do renty rodzinnej, obarczyły ją obowiązkiem zwrotu świadczenia pielęgnacyjnego jako nienależnie pobranego w rozumieniu art. 30 ust. 2 pkt 1 u.ś.r.

Sąd, uchylając zaskarżoną decyzję podkreślił, że przepis art. 30 ust. 2 pkt 1 u.ś.r. odnosi się do sytuacji faktycznych, które wystąpiły po wydaniu decyzji przyznającej prawo do świadczeń rodzinnych. Nie można zatem kwalifikować jako okoliczności powodującej ustanie prawa do świadczeń sytuacji, w której okoliczność wyłączająca nabycie prawa do świadczeń istniała już w dacie wydawania decyzji, a organ o niej wiedział. O ile można było przyznać, że w sprawie zaistniała obiektywnie przesłanka wykluczająca przyznanie skarżącej świadczenia pielęgnacyjnego, o tyle nie można powiedzieć, że okoliczność ta wystąpiła po wydaniu decyzji przyznającej świadczenie. Taka chronologia zdarzeń jest natomiast niezbędna do tego, aby móc stwierdzić, że świadczenia zostały pobrane przez świadczeniobiorcę nienależnie.

W sprawie II SA/Gd 172/23 w przedmiocie świadczenia pielęgnacyjnego sprawującej opiekę nad niepełnosprawnym w stopniu znacznym pasierbem odmówiono świadczenia, wskazując, że jest ona wprowadzie jako macocha osobą zobowiązaną do alimentacji względem pasierba, niemniej jednak ojciec

niepełnosprawnego (mąż skarżącej) nie legitymuje się orzeczeniem o znacznym stopniu niepełnosprawności.

Sąd zwrócił uwagę, że w stanie faktycznym sprawy ojciec niepełnosprawnego wprawdzie nie legitymuje się orzeczeniem o znacznym stopniu niepełnosprawności, jednak sprawuje opiekę nad drugim niepełnosprawnym synem i z tego tytułu pobiera świadczenie pielęgnacyjne, w związku z czym wykluczony jest z kręgu osób, które mogłyby otrzymać takie świadczenie na niepełnosprawne dziecko (na podstawie art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy). Do rodzica (ojca) osoby wymagającej opieki, mającego ustalone prawo do świadczenia pielęgnacyjnego w związku z opieką sprawowaną nad innym członkiem rodziny nie ma zastosowania wymóg wynikający z art. 17 ust. 1a pkt 1 in fine ustawy, dotyczący legitymowania się przez niego orzeczeniem o znacznym stopniu niepełnosprawności. W konsekwencji w stanie faktycznym sprawy nie ma zastosowania uchwała składu siedmiu sędziów NSA sygn. akt I OPS 2/22.

W sprawie **II SAB/Gd 94/23** ze skargi na bezczynność w rozpatrzeniu wniosku o ustalenie prawa do zasiłku rodzinnego na dzieci Sąd stwierdził, że organ dopuścił się w tej sprawie bezczynności.

Po ustaleniu, że w sprawie mają zastosowanie przepisy o koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego organ powinien zastosować unijne przepisy dotyczące określenia ustawodawstwa mającego zastosowanie w sytuacji kolizji dwóch systemów zabezpieczenia społecznego, tj. przepisy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego a także przepisy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego a zatem w pierwszej kolejności ustalić, któremu państwo należy się pierwszeństwo w załatwieniu wniosku a następnie wdrożyć odpowiednią do tego procedurę.

W niniejszej sprawie postępowanie organu, po ustaleniu, że w sprawie mają zastosowanie przepisy o koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, nie odpowiadało wymogom prawa.

Wystosowane do skarżącej przez organ wezwanie do dostarczenia decyzji przyznającej lub odmawiającej świadczeń za granicą na dzieci, pod rygorem pozostawienia złożonego przez skarżącą wniosku bez rozpatrzenia dotyczyło dokumentu, który nie jest wymagany do złożenia wraz z wnioskiem, jak i ich brak nie świadczy o złożeniu nieprawidłowo wypełnionego wniosku. Przepis art. 23 ustawy o świadczeniach rodzinnych w sposób wyczerpujący określa wymogi formalne wniosku, jak i jakie załączniki wniosek powinien zawierać.

4. Ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (t.j. Dz.U. z 2023 r., poz. 682 ze zm.)

Przedmiotem kontroli w sprawie **II SA/Gd 883/22** była decyzja, którą umorzono postępowanie odwoławcze zainicjowane odwołaniem wniesionym przez członków Spółdzielni - mieszkańców budynku zlokalizowanego w bezpośrednim sąsiedztwie inwestycji, objętej decyzją o zatwierdzeniu projektu zagospodarowania terenu oraz architektoniczno – budowlanego i udzieleniu pozwolenia na budowę. Organ odwoławczy odmówił skarżącym statusu prawnego stron postępowania

stwierdzając, że nie wykazali oni, aby projektowana inwestycja naruszała ich własny, indywidualny, skonkretyzowany i odrębny od Spółdzielni interes prawny.

Uchylając zaskarżoną decyzję Sąd stwierdził, że o ile co do zasady należy podzielić stanowisko organu odwoławczego, że w sprawach pozwolenia na budowę dotyczących nieruchomości wspólnej interes prawny ma zarządca w postaci wspólnoty bądź spółdzielni, a członkowie wspólnoty czy spółdzielni bądź właściciele odrębnych lokali, tylko wyjątkowo, o tyle, w ocenie Sądu, weryfikacja wystąpienia tego rodzaju wyjątku w sprawie nie była wszechstronna, uwzględniająca wszystkie jej specyficzne aspekty i odpowiadająca wymogom przepisów postępowania, co doprowadziło do nieprawidłowego pozbawienia skarżących statusu stron postępowania.

Podnoszone przez skarżących kwestie związane ze zbyt małą liczbą miejsc parkingowych zorganizowanych dla mieszkańców budynku, w którym mieszkają skarżący, brakiem dojazdu do ich klatek od strony drogi publicznej, braku zorganizowania drogi pożarowej, nieadekwatnej do potrzeb wielkości wiaty śmietnikowej, Sąd uznał za wpisujące się w znany doktrynie i orzecznictwu wyjątek, gdzie brak zbieżnych interesów spółdzielni i poszczególnych odrębnych właścicieli lokali nie może wykluczyć ich uczestnictwa w sprawie jako stron tylko dlatego, że ograniczenia takie wynikają z art. 28 ust. 2 Prawa budowlanego i art. 27 ust. 2 u.s.m. W takiej sytuacji bowiem ochrona własności wynikająca z przepisów kodeksu cywilnego oraz art. 5 ust. 1 pkt 9 Prawa budowlanego uzasadnia przyznanie statusu strony właścicielom odrębnych lokali.

5. Ustawa z dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne (Dz.U. z 2023 r., poz. 1478 ze zm.)

Sąd w sprawie **II SA/Gd 424/23**, rozpoznając sprzeciw od decyzji kasacyjnej uchylającej decyzję organu I instancji o odmowie nakazania przywrócenia stanu poprzedniego oraz wykonania urządzeń zapobiegających szkodom i przekazującej sprawę do ponownego rozpatrzenia, podkreślił, że odmienna ocena znajdującej się w aktach ekspertyzy lub też odmienna ocena postawionych w niej wniosków nie może zostać zakwalifikowana jako wydanie decyzji z naruszeniem przepisów postępowania. Organ drugiej instancji wadliwie odmówił mocy dowodowej zleconej przez organ I instancji ekspertyzie. Sąd podkreślił, że biegli posiadający wiedzę specjalną w swoich wnioskach zawarli konkretne tezy, które organ wydający zaskarżoną decyzję podważył mimo braku wiadomości specjalnych.

Sąd w sprawie **II SA/Gd 701/23** uchylił decyzję kasacyjną eliminującą decyzję organu I instancji o odmowie nakazania przywrócenia stanu poprzedniego oraz wykonania urządzeń zapobiegających szkodom i przekazującej sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji, bowiem zakwestionował stanowisko organu odwoławczego, że organ I instancji nie ma uprawnienia do samodzielnej oceny, czy w sprawie wystąpiły zmiany stosunków wodnych prowadzące do zastosowania art. 234 Prawa wodnego.

W sprawie **II SA/Gd 507/22** Sąd, rozpoznając skargę spółki wodnej na decyzję o stwierdzeniu nieważności uchwały w sprawie niepowoływania Komisji Rewizyjnej uchylił zaskarżoną decyzję.

Oceniając dopuszczalność wniesienia skargi wskazano, zgodnie z art. 462 ust. 3 ustawy Prawo wodne z 2017 r., że uchwały organów spółki wodnej sprzeczne z prawem lub statutem są nieważne. Zgodnie z art. 462 ust. 4 Prawa wodnego

o nieważności starosta orzeka w drodze decyzji. W przepisach Prawa wodnego z 2017 r. ustawodawca nie przewidział wprost możliwości składania przez spółkę wodną skargi do sądu administracyjnego na orzeczenie (decyzję) starosty. Zdaniem Sądu nie oznacza to jednak, że spółka wodna została pozbawiona możliwości wnoszenia skargi na decyzję starosty.

Zgodnie bowiem z art. 3 § 2 pkt 1 p.p.s.a. kontrola działalności administracji publicznej przez sądy administracyjne obejmuje orzekanie w sprawach skarg na decyzje administracyjne. Skoro zatem w Prawie wodnym z 2017 r. ustawodawca dla rozstrzygnięcia starosty z zakresu nadzoru wyraźnie zastrzegł formę decyzji - to przysługuje na nią skarga do sądu administracyjnego.

Wyłączenie stosowania przepisów k.p.a. ma ten skutek, że spółce wodnej nie przysługuje środek odwoławczy, co skutkuje możliwością wniesienia bezpośrednio skargi do sądu administracyjnego (art.52 § 1 p.p.s.a.).

6. Ustawa z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej (Dz.U. z 2023 r. poz. 1426 ze zm. - dalej u.w.r.)

W sprawie **II SA/Gd 53/23** przedmiotem kontroli Sądu była czynność ośrodka adopcyjnego o odmowie re kwalifikacji skarżących jako kandydatów na rodzinę adopcyjną. W toku procedury adopcyjnej skarżący odmówili uczestnictwa w terapii rodzinnej, choć z treści opinii, o której mowa w art. 586 § 4 k.p.c. wynikało, że jest ona konieczna dla kontynuacji procesu adopcyjnego.

Na etapie postępowania sądowego skarżący zaprzeczyli by "definitywnie" odmówili poddania się terapii, że obecnie rozumieją istotę i potrzebę poddania terapii. Zdaniem Sądu zmiana stanowiska skarżących nie może skutkować uwzględnieniem skargi. Sąd, kontrolując legalność zaskarżonego aktu, opiera się bowiem na materiale dowodowym zgromadzonym w postępowaniu przed organem wydającym zaskarżony akt.

7. Ustawa z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. z 2023 r., poz. 977 ze zm. - dalej u.p.z.p.)

Problem sporny w sprawie **II SA/Gd 957/22** dotyczył wysokości opłaty planistycznej. Strona zarzuciła nieuwzględnienie w wycenie nieruchomości faktycznego sposobu użytkowania.

Zdaniem Sądu z uwagi na treść art. 37 ust. 1 zd. 2 u.p.z.p., uprawniony rzeczoznawca oraz właściwy organ prawidłowo uwzględnił tylko przeznaczenie planistyczne.

W sprawie **II SA/Gd 954/22** Sąd rozpatrując skargę właściciela działek, na których planowano inwestycję, stwierdził, że organy orzekły o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego na podstawie wniosku inwestora, który był dotknięty brakami formalnymi i nie zawierał wystarczających informacji charakteryzujących planowaną inwestycję. Sąd podkreślił, powołując się na zasadę proporcjonalności wynikającą z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP, że w sytuacji gdy uwzględnienie wniosku inwestora związane jest z ograniczeniem wykonywania prawa własności osób trzecich, rolą organu administracji publicznej jest zbadanie, czy ingerencja w cudze prawo własności nie jest nadmierna, czy wynika z racjonalnego przebiegu inwestycji.

W sprawie **II SA/Gd 761/22** w przedmiocie nałożenia na spółkę z branży reklamowej kary administracyjnej za umieszczenie tablicy reklamowej w formie ekranu świetlnego niezgodnie z przepisami obowiązującej uchwały krajobrazowej strona wskazała, że realizuje projekt, który zakłada umieszczenie w widoku okna ekranu montowanego wewnątrz lokalu na słupku lub linach mocujących poza płaszczyznę szklenia witryny. Sąd nie podzielił stanowiska strony, że ekrany świetlne nie są objęte zakresem zastosowania uchwały krajobrazowej, bowiem nie służą wyświetlaniu wyłącznie reklam, a ponadto umiejscowione są wewnątrz lokali, a przepisy tak uchwały krajobrazowej, jak i ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym dotyczą wyłącznie takich nośników reklamowych, które umiejscowione są na zewnętrznych przegrodach obiektów budowlanych.

Przepisy art. 37d ust. 1 i art. 37a ust. 1 u.p.z.p., jak również uchwała krajobrazowa przedmiotem ochrony czynią krajobraz, rozumiany jako postrzegana przez ludzi przestrzeń. Z żadnego z przepisów nie wynika, aby ochrona ta obejmowała wyłącznie tablice reklamowe i urządzenia reklamowe umieszczone na zewnętrznych przegrodach obiektu budowlanego. Mając na uwadze cel tych przepisów, jakim jest ochrona krajobrazu, brak jest podstaw do takiej ich wykładni, która wyłączałaby spod zakresu ich obowiązywania reklamy funkcjonujące w przestrzeni publicznej z tego tylko powodu, że nośnik reklamowy umieszczony jest w witrynie wewnątrz lokalu.

W sprawie **II SA/Gd 107/23** w przedmiocie odmowy wydania warunków zabudowy dla inwestycji polegającej na budowie farmy fotowoltaicznej o mocy do 1 MW planowanej na części działki Sąd wskazał, że niewątpliwie planowana inwestycja jest inwestycją, o której mowa w art. 2 pkt 13 ustawy o odnawialnych źródłach energii. Zgodnie zaś z art. 61 ust. 3 u.p.z.p. przepisów ust. 1 pkt 1 i 2 nie stosuje się do linii kolejowych, obiektów liniowych i urządzeń infrastruktury technicznej, a także instalacji odnawialnego źródła energii w rozumieniu art. 2 pkt 13 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii. Wbrew stanowisku organu, lokalizacja farmy fotowoltaicznej nie wymaga oceny przesłanki zasady dobrego sąsiedztwa oraz dostępu do drogi publicznej.

Sąd wskazał, że w wyjątkowych sytuacjach możliwe jest ustalenie warunków zabudowy dla części działki ewidencyjnej. Planowana inwestycja jest inwestycją o charakterze szczególnym i z punktu widzenia ustawodawcy priorytetowym, co potwierdza uznanie instalacji OZE w świetle art. 2 pkt 13 ustawy o odnawialnych źródłach energii za szczególne inwestycje, podobnie jak wskazane w tym przepisie linie kolejowe, obiekty liniowe i urządzenia infrastruktury technicznej, które co do zasady sytuowane są na częściach działek ewidencyjnych.

WYDZIAŁ III

1. Ustawa z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz.U. z 2023 r., poz. 40 ze zm.)

Sąd w sprawie **III SA/Gd 490/22** stwierdził nieważność uchwały rady gminy w przedmiocie odmowy wyrażenia zgody na rozwiązanie stosunku pracy z radnym. Sąd wyjaśnił, że podstawę prawną zaskarżonej uchwały stanowił art. 25 ust. 2 ustawy o samorządzie gminnym, zgodnie z którym rozwiązanie z radnym stosunku pracy wymaga uprzedniej zgody rady gminy, której jest członkiem. W zdaniu drugim przepis ten wskazuje, że rada gminy odmówi zgody na rozwiązanie stosunku pracy z radnym, jeżeli podstawą rozwiązania tego stosunku są zdarzenia związane z wykonywaniem przez radnego mandatu. Powyższa regulacja wprowadza dodatkową gwarancję trwałości stosunku pracy, w którym pozostaje radny, niezależnie od ochrony prawnej na zasadach ogólnych, określonych w przepisach prawa pracy.

Sąd wskazał na występującą na tle powyższej regulacji prawnej rozbieżność w orzecznictwie sądów administracyjnych.

W ocenie Sądu ochrona stosunku pracy radnego jest uzasadniona jedynie wtedy, gdy rozwiązanie tego stosunku miałoby związek ze sprawowaniem mandatu radnego. W związku z tym drugie zdanie art. 25 ust. 2 u.s.g. należy odczytywać jako wskazanie wyłącznych okoliczności uzasadniających odmowę wyrażenia zgody na rozwiązanie stosunku pracy z radnym.

Sąd stanął na stanowisku, że z okoliczności rozpoznawanej sprawy nie wynikało, by przyczyną wniosku pracodawcy o wyrażenie zgody na rozwiązanie stosunku pracy z radnym miały być jakiegokolwiek zdarzenia, czy działania radnego mające związek z wykonywaniem przez niego mandatu radnego. Zaskarżona uchwała nie wskazuje na takie okoliczności, podkreślając jedynie, że reorganizacja struktury zakładu prowadzonego przez pracodawcę miała doprowadzić do zwolnienia pewnej grupy pracowników i zatrudnienia w ich miejsce innych. Uzasadnienie rozwiązania stosunku pracy z radnym może być w tych okolicznościach zbadane z punktu widzenia zgodności z prawem pracy w postępowaniu przed sądem powszechnym – sądem pracy na zasadach ogólnych jeśli pracownik wystąpi ze stosownym powództwem.

W sprawie **III SA/Gd 344/23** kontroli sądu podlegała uchwała rady gminy w sprawie ustalenia zasad przyznawania i wysokości diet dla radnych oraz zasad zwrotu kosztów podróży przysługujących radnym.

Sąd stanął na stanowisku, że zaskarżona uchwała stanowi akt prawa miejscowego. Zawiera normy abstrakcyjne, ponieważ odnosi się do zasad ustalania i wysokości diet należnych radnym, wypłacanych okresowo i do kosztów podróży służbowych, mających także charakter powtarzalny. Regulacje zawarte w uchwale nie dotyczą więc konkretnego, pojedynczego zdarzenia. Przepisy te mają charakter generalny, gdyż ich adresatem nie jest konkretna osoba, ale każda osoba, która pełni funkcję radnego. Adresaci uchwały zostali określone zatem poprzez wskazanie pewnej ich kategorii, nie zaś w sposób indywidualizowany. Wprawdzie krąg adresatów tej uchwały nie jest zbyt liczny, to jednak poprzez określenie go wspólną cechą, jaką jest pełnienie funkcji radnego, przepisy te mają charakter generalny. Adresatów uchwały różnicuje się w uchwale w zakresie wysokości należnej diety w zależności od zajmowanego w radzie stanowiska.

W ocenie Sądu uchwała, jako akt prawa miejscowego, powinna być opublikowana w wojewódzkim dzienniku urzędowym, zgodnie z art. 13 pkt 2 u.o.a.n.,

który stanowi, że w wojewódzkim dzienniku urzędowym ogłasza się akty prawa miejscowego stanowione m.in. przez organ gminy. Zgodnie z art. 4 ust. 1 u.o.a.n., akty normatywne, zawierające przepisy powszechnie obowiązujące, ogłaszane w dziennikach urzędowych wchodzi w życie po upływie czternastu dni od dnia ich ogłoszenia, chyba że dany akt normatywny określi termin dłuższy. Brak publikacji uchwały stanowiącej akt prawa miejscowego powoduje, że uchwała ta nie może wejść w życie.

Niespełnienie wymagań w zakresie należytej publikacji uchwały, stanowiącej akt prawa miejscowego, wynikających z art. 41 ust.1 u.s.g. w związku z art. 13 pkt 2 u.o.a.n., jest istotnym naruszeniem prawa, powodującym konieczność stwierdzenia jej nieważności w całości.

2. Ustawa z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (t.j. Dz. U. z 2021 r., poz. 1048)

Sąd w sprawie **III SA/Gd 845/22** uchylił postanowienie o odmowie wydania zaświadczenia o samodzielności lokali usługowych i pomieszczeń gospodarczych znajdujących się w budynku hotelu pracowniczego.

W ocenie Sądu pojęcie "lokalu o innym przeznaczeniu", zawarte w art. 2 ust. 1 ustawy o własności lokali, należy uznać za pojęcie szersze niż pojęcie "lokalu użytkowego". "Lokal o innym przeznaczeniu" to zatem każda inna wydzielona trwałymi ścianami w obrębie budynku izba lub też zespół izb, która z założenia nie spełnia funkcji mieszkalnej skorelowanej z prowadzeniem gospodarstwa domowego, co obejmuje zarówno lokale służące działalności produkcyjnej, usługowej, handlowej, garaże, pracownie, jak i może co do zasady dotyczyć przykładowo apartamentu udostępnianego w ramach usług hotelarskich.

Sąd przyjął, że ustalenie, czy lokal spełnia warunek samodzielności w rozumieniu przepisów ustawy o własności lokali, nie jest uzależnione od funkcji budynku, w którym lokal jest położony oraz rodzaju działalności, która ma być docelowo lub jest w tym budynku prowadzona.

Skoro przymiot samodzielności mogą posiadać lokale przeznaczone na cele niemieszkalne, zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy, to nie można wyłączyć możliwości wydania zaświadczenia o samodzielności takiego lokalu wyłącznie z powołaniem się na okoliczność, że przedmiotowe lokale usytuowano w budynku hotelowym. Takie ograniczenie nie wynika bowiem z regulacji zawartej w u.w.l.

3. Ustawa z 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (t.j. Dz. U. z 2023 r., poz. 2151)

W sprawie **III SA/Gd 452/22** Sąd oddalił skargi na uchwałę rady gminy w sprawie wprowadzenia ograniczeń w godzinach nocnej sprzedaży napojów alkoholowych przeznaczonych do spożycia poza miejscem sprzedaży dla jednostki pomocniczej.

Sąd wyjaśnił, że z literalnego brzmienia art. 12 ust. 4 ustawy wynika, że rada gminy była, co do zasady, upoważniona do ustanowienia aktu prawa miejscowego przewidującego ograniczenia w nocnej sprzedaży napojów alkoholowych przeznaczonych do spożycia poza miejscem sprzedaży. Ograniczenie to mogło nastąpić w godzinach od 22.00 do 6.00. Rada w podjętej uchwale wprowadziła ograniczenie w godzinach od 23.00 do 6.00, a więc w granicach przewidzianych ustawą. Rada Gminy mogła podjąć uchwałę o ograniczeniu sprzedaży jedynie

w odniesieniu do sprzedaży napojów alkoholowych przeznaczonych do spożycia poza miejscem sprzedaży.

Sąd uznał, że ustawodawca wprowadzając przepis art. 12 ust. 4 u.w.t. dokonał zróżnicowania dwóch kategorii podmiotów sprzedających napoje alkoholowe na podmioty sprzedające alkohol przeznaczony do spożycia poza miejscem sprzedaży oraz podmioty sprzedające alkohol przeznaczony do spożycia w miejscu sprzedaży. Ustanowiona w tym przepisie norma kompetencyjna umożliwia gminom wprowadzenie ograniczenia nocnej sprzedaży alkoholu wyłącznie w stosunku do jednej z tych kategorii podmiotów - podmiotów sprzedających alkohol przeznaczony do spożycia poza miejscem sprzedaży.

Ustawodawca umożliwiając gminom wydanie aktu ograniczającego nocną sprzedaż alkoholu zawęził tę kompetencję do sprzedaży alkoholu w miejscach nieprzeznaczonych do jego spożycia.

Sąd wskazał, że ustawodawca przewidział, iż ograniczenie nocnej sprzedaży alkoholu może nastąpić dla terenu gminy lub wskazanych jednostek pomocniczych gminy. Z kolei możliwość zakupu alkoholu w sąsiedniej dzielnicy, podobnie jak możliwość zakupu alkoholu w godzinach wcześniejszych nie niweczy celu ustawy, jakim jest ograniczenie spożycia napojów alkoholowych oraz skutków spożywania napojów alkoholowych w przestrzeni publicznej.

Alkohol sprzedawany w sklepach cechuje się większą ekonomiczną dostępnością w porównaniu z alkoholem sprzedawanym w lokalach gastronomicznych.

Sprzedaż znacznie tańszych, niż w lokalach gastronomicznych, napojów alkoholowych w godzinach nocnych wywołuje negatywne skutki dla zdrowia mieszkańców, jak i turystów, oraz istotne negatywne skutki dla porządku publicznego. Podnoszona przez skarżących okoliczność, że nocna sprzedaż napojów alkoholowych stanowi bardzo istotne źródło ich dochodów, potwierdza okoliczność, że alkohol w godzinach nocnych sprzedawany jest w znacznej ilości, co nie jest, w świetle celów ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, pożądane.

III SA/Gd 116/23 i analogicznie: III SA/Gd 117/23 oraz III SA/Gd 118/23

Sąd uchylił decyzję o cofnięciu zezwolenia na sprzedaż napojów alkoholowych przeznaczonych do spożycia poza miejscem sprzedaży, w punkcie detalicznym - sklep spożywczy.

Sąd stanął na stanowisku, że "sprzedaż przez internet", z określonego w zezwoleniu punktu sprzedaży nie jest dodatkowym miejscem sprzedaży, niewymienionym w art. 96 u.w.t., lecz dodatkową formą komunikacji przedsiębiorcy z potencjalnymi klientami, będącą sposobem sprzedaży.

Sąd jako nietrafne ocenił w związku z tym twierdzenie organu, że przyjęcie przez stronę skarżącą konstrukcji upoważnienia udzielonego przez kupującego dostawcy tworzy taki model sprzedaży, który stanowi naruszenie ustawowych zasad sprzedaży alkoholu i zmierza do obejścia przepisów ustawy o wychowaniu w trzeźwości. Ustawodawca nie wykluczył bowiem w ustawie pewnych form komunikowania się pomiędzy kupującym a sprzedającym przy zawieraniu umowy sprzedaży alkoholu, nie wprowadził przepisów szczególnych w tym zakresie, a zatem do takich umów należy stosować przepisy ogólne dotyczące sprzedaży uregulowane w kodeksie cywilnym.

Przyjęcie tezy, że z ustawy wynika definitywnie zakaz sprzedaży przez Internet prowadziłoby – zdaniem Sądu - także do uzasadnionego twierdzenia, że również

i sprzedaż przy wykorzystaniu e-maila, tradycyjnej poczty, faksu czy też telefonu należałoby uznać za sprzeczną z prawem, nie mówiąc już o powszechnym zamawianiu towaru w obrocie hurtowym napojów alkoholowych.

Sąd doszedł w konsekwencji do przekonania, że wydając zaskarżone decyzje organy obu instancji dokonały błędnej wykładni przepisów prawa materialnego, tj. art. 18 ust. 10 pkt 2 w zw. z art. 18 ust. 7 pkt 6 oraz art. 96 u.w.t. w zw. z art. 535 w zw. z art. 155 § 2 oraz art. 454 § 1 w zw. z art. 384 § 1 k.c., polegającej na uznaniu, że sam fakt prowadzenia sprzedaży detalicznej napojów alkoholowych przez Internet świadczy o nieprzestrzeganiu określonych w ustawie o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi warunków sprzedaży napojów alkoholowych, gdyż w takim przypadku należy niejako a priori przyjmować, że do realizacji skutku rozporządzającego umowy sprzedaży dochodzi poza punktem sprzedaży oznaczonym w udzielonym przedsiębiorcy zezwoleniu na sprzedaż napojów alkoholowych.

4. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiającego unijny kodeks celny (Dz. Urz. UE. L 269 z 2013 r.)

W sprawie III SA/Gd 481/22 Sąd oddalił skargę wniesioną na decyzję wydaną w przedmiocie cła antydumpingowego, uznając za niezasadny zarzut przedawnienia.

Sąd stanął na stanowisku, że weryfikacja prawidłowości i kompletności informacji podanych w zgłoszeniu celnym nie jest czasowo nieograniczona. W art. 103 UKC ustawodawca wspólnotowy wprowadził ramy czasowe, w jakich procedura ta jest dopuszczalna. Zgodnie z wyrażoną w art. 103 ust. 1 UKC zasadą, o długi celny nie powiadamia się dłużnika po upływie okresu trzech lat od dnia powstania długu celnego. W przypadku, gdy dług celny powstał w wyniku czynu, który w czasie popełnienia podlegał sądowemu postępowaniu karnemu, okres trzech lat przewidziany w ust. 1 przedłuża się minimalnie do pięciu a maksymalnie do dziesięciu lat zgodnie z prawem krajowym (ust. 2).

Okres przedawnienia długu celnego przedłuża się zatem w przypadku, gdy dług celny powstał w wyniku czynu, który w czasie popełnienia podlegał ściganiu w postępowaniu karnym. Termin pięcioletni jest obecnie terminem minimalnym określonym w UKC.

Akceptując ukształtowane w orzecznictwie TSUE i sądów krajowych stanowisko co do przedłużenia okresu przedawnienia długu celnego Sąd stanął na stanowisku, że z punktu widzenia zastosowania przepisów dotyczących przedłużenia okresu przedawnienia długu celnego nie ma znaczenia, czy doszło do wszczęcia postępowania karnego i jego prawomocnego zakończenia, czy tylko mogło do tego dojść.

Organy celne mogą skutecznie powiadomić dłużnika o kwocie należności celnych, podlegających zgodnie z prawem zapłacie, po upływie trzyletniego terminu od dnia powstania długu celnego w wypadku, gdy organy te nie mogły określić prawidłowej kwoty tych należności wskutek popełnienia czynu podlegającego ściganiu karnemu, choćby sprawcą tego czynu nie był dłużnik celny zgłaszający towar.

Wprowadzenie w błąd organów celnych co do rzeczywistego producenta towarów w celu uniknięcia zapłaty należności celnych, spełniałoby znamiona przestępstwa z art. 87 § 1 k.k.s., to jest. narażenia należności celnych na uszczuplenie poprzez wprowadzenie organów celnych w błąd, jeżeli czyn byłby popełniony na terenie Polski przez obywateli polskich.

III SA/Gd 751/22 i kolejnych 28 spraw

Sąd uchylił decyzje wydane w przedmiocie określenia wartości celnej towaru, długu celnego oraz podatku od towarów i usług.

W rozpoznawanej sprawie przedmiotem importu były towary określane jako "torby damskie na ramię z zewnętrzną powierzchnią z tworzywa sztucznego". Jako towary podobne w rozumieniu przywołanego przepisu uznano objęte innymi zgłoszeniami celnymi produkty określane jako "torby damskie". Podstawowym kryterium podobieństwa przyjętym przez organy celne było użycie określenia "torba" lub "torebka damska" oraz klasyfikacja taryfowa zawarta w zgłoszeniu celnym. Użyty w zgłoszeniu celnym dotyczącym kwestionowanych towarów oraz w zgłoszeniach dotyczących towarów uznanych za podobne kod towarowy CN 4202 22 10 00 obejmuje: "torebki, nawet z paskiem na ramię, włączając te bez uchwyty z zewnętrzną powierzchnią z folii z tworzywa sztucznego".

Oceniając zgodność z prawem zaskarżonej decyzji Sąd wskazał, że koniecznym było rozważenie, czy organy celne zachowały konieczną staranność, akcentowaną w orzecznictwie TSUE przy zastosowaniu metody weryfikacji wartości celnej towarów opartej na porównaniu towarów podobnych oraz czy sprostaly postawionym przez TSUE wymogom, jakim powinno odpowiadać uzasadnienie decyzji weryfikującej wartość celną importowanego towaru.

Sąd wskazał, że nie spełnia warunków "tego samego poziomu handlu i zasadniczo takich samych ilości" wynikających z art. 141 ust. 1 RW partia towaru w ilości 650 sztuk toreb wobec importowanej ilości 12 090 sztuk toreb.

Uzasadnienie zaskarżonej decyzji nie odpowiada zawartym w powołanym powyżej orzecznictwie TSUE wskazaniom, by umożliwiło jej adresatowi obronę swoich praw na możliwie najlepszych warunkach i zdecydowanie z pełną znajomością stanu sprawy oraz ocenę, czy celowe jest zaskarżenie tej decyzji oraz by umożliwiło sądom wykonywanie kontroli zgodności z prawem tej decyzji.

Uzasadnienie, które odpowiadałoby powyżej określonym wymogom powinno opierać się na zestawieniu danych z systemu, w którym rejestrowane są zgłoszenia celne, obejmującym wszystkie dokonane w określonym czasie zgłoszenia celne dotyczące towarów mogących odpowiadać definicji towarów podobnych z informacją (adnotacją) np. o wszczęciu postępowania weryfikacyjnego, o pochodzeniu zgłoszenia od tego samego importera itd.

Funkcja uzasadnienia decyzji weryfikującej wartość celną importowanego towaru wymaga, by wskazywało ono określone, obiektywne warunki wyboru zgłoszeń celnych dotyczących towarów podobnych. Warunki te obejmują konkretne ramy czasowe z jakich pobierane są zgłoszenia do porównania oraz przedmiotowe kryterium doboru. Zasada, według której określono takie, a nie inne ramy czasowe dla zgłoszeń towarów uznawanych za podobne powinna zostać wyjaśniona w uzasadnieniu decyzji, by pozwolić sądowi na kontrolę jej prawidłowości.

5. Ustawa z dnia 17 października 2008 r. o zmianie imienia i nazwiska (t.j. Dz. U. z 2021 r., poz. 1988)

Sąd w sprawie **III SA/Gd 594/ 22** uchylił, zaskarżoną przez prokuratora, decyzję kierownika urzędu stanu cywilnego o zmianie imienia i nazwiska, w której to decyzji organ wskazał, że odstąpił od uzasadnienia swojej decyzji ze względu na to, że jest ona w całości zgodna z żądaniem strony.

Sąd przyjął, że wynikający z art. 4 ust. 1 ustawy o zmianie imienia i nazwiska wymóg powołania się na ważne powody, by skutecznie doprowadzić do zmiany imienia i nazwiska wynika wprost z istotnego znaczenia jakie w prawidłowo funkcjonującym społeczeństwie odgrywa określenie tożsamości osoby fizycznej. Zasadnicza niezmiennosc danych określających tożsamość jednostek jest elementem mającym wpływ na bezpieczeństwo prawne innych członków danej społeczności. Zmiana tych danych jest możliwa wyjątkowo i wyłącznie wtedy, gdy organ administracji uzna, że zachodzą "ważne powody".

Zdaniem Sądu ocena ta powinna znaleźć swe odzwierciedlenie w uzasadnieniu wydanej decyzji. Decyzja w sprawie zmiany imienia i nazwiska podlegać może weryfikacji, czy to w trybie odwoławczym, czy w drodze skargi do sądu administracyjnego. Możliwość taka nie jest wszak wyłączona także w przypadku, gdy wydana decyzja uwzględnia w całości żądanie strony. Zastosowany w rozpoznawanej sprawie przez organ administracji przepis art. 107 § 4 k.p.a. przewiduje wprawdzie możliwość odstąpienia w takim przypadku od uzasadnienia decyzji, ale przyjmując należy, że organ administracji wówczas, gdy orzekając stosuje przepisy prawa na zasadzie uznania administracyjnego, nie powinien z możliwości tej korzystać. Sąd administracyjny nie może bowiem dokonać merytorycznej oceny, czy organ administracji uczynił prawidłowy użytek z instytucji uznania administracyjnego w przypadku, gdy decyzja pozbawiona jest uzasadnienia.

6. Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (t.j. Dz. U. z 2023 r., poz. 1047)

Sąd w sprawie **III SA/Gd 567/22** uchylił decyzję odmawiającą skarżącemu wyrejestrowania pojazdu (przyczepki).

Wskazując na treść art. 79 ust. 1 pkt 5 p.r.d. Sąd wyjaśnił, że podstawowym warunkiem wyrejestrowania pojazdu jest "udokumentowanie" przez wnioskodawcę, że nastąpiła "trwała", a zatem stała, niepodlegająca zmianie i "zupełna", to jest całkowita, utrata posiadania pojazdu bez zmiany w zakresie prawa własności. Sąd zgodził się ze stanowiskiem organów orzekających, że "udokumentowanie" okoliczności, o których mowa w art. 79 ust. 1 pkt 5 ustawy oznacza stwierdzenie czegoś na podstawie dokumentów, czyli aktów pisemnych wyrażających określone wiadomości. Sąd zauważył, że wskazany przepis ustawy nie wymaga określonych dokumentów, z czego wynika, że mogą to być zarówno dokumenty urzędowe w rozumieniu art. 76 k.p.a. jak i dokumenty prywatne mające znaczenie w sprawie.

Mając na uwadze ratio legis regulacji dotyczących wyrejestrowania pojazdu ukierunkowanych m.in. na to, aby nie utrzymywać fikcji prawnej polegającej ujawnieniu w rejestrze pojazdu, którego faktycznie nie ma, zdaniem Sądu, organ winien był uznać złożone przez skarżącego oświadczenie wiedzy o zniszczeniu przyczepki (na tle pozostałych znajdujących się w aktach dokumentów) za "udokumentowanie" utraty posiadania.

7. Ustawa z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (t.j. Dz. U. z 2022 r., poz. 2201 ze zm.)

Sąd w sprawie **III SA/Gd 45/22** oddalił skargę na decyzję nakładającą na skarżącego karę pieniężną za wykonywanie transportu drogowego z naruszeniem prawa, określonym w lp. 15.2 załącznika nr 4 do ustawy o transporcie drogowym, polegającym na wykonywaniu przewozu drogowego pojazdem posiadającym usterkę lub usterki układu hamulcowego, połączeń układu kierowniczego, kół, opon, zawieszenia, podwozia lub innego wyposażenia zakwalifikowane jako niebezpieczne.

Skarżący kwestionował legalność pozyskania dowodu stanowiącego podstawę dokonanych ustaleń - protokołu szczegółowej kontroli stanu technicznego układu hamulcowego, przeprowadzonej w okręgowej stacji kontroli pojazdów.

Sąd wyjaśnił, że z art. 129fb ust. 3 ustawy - Prawo o ruchu drogowym wynika, iż szczegółowa drogowa kontrola techniczna jest przeprowadzana zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 131 ust. 1 w:

- 1) mobilnej stacji kontroli drogowej,
 - 2) wyznaczonym punkcie przeprowadzania kontroli drogowej obejmującym obszar o odpowiedniej powierzchni, na którym jest możliwa kontrola techniczna głównych układów w pojeździe odpowiedzialnych za bezpieczeństwo
- przy użyciu przyrządów kontrolno-pomiarowych niezbędnych do przeprowadzenia takiej kontroli, w szczególności przyrządów niezbędnych do oceny stanu hamulców i skuteczności ich działania, układu kierowniczego, zawieszenia oraz uciążliwości pojazdu.

W ocenie Sądu interpretacja tych unormowań winna być przeprowadzana z uwzględnieniem wszystkich rodzajów wykładni. Ograniczenie wykładni normy prawnej do wykładni językowej może bowiem prowadzić do wniosków przez ustawodawcę niezamierzonych i sprzecznych z celem tej regulacji. O ile wykładnia gramatyczna normy art. 129 fb ust. 3 pkt 2 u.p.r.d. prowadzi do wniosku, że punkt kontroli drogowej powinien być obszarem a nie budynkiem, o tyle celowościowa wykładnia tego unormowania wskazuje na konieczność takiej interpretacji przepisu, która pozwoli na osiągnięcie celów zamierzonych przez prawodawcę.

Jeżeli teren stacji diagnostycznej ma odpowiednią powierzchnię, na której jest możliwa kontrola techniczna głównych układów w pojeździe odpowiedzialnych za bezpieczeństwo i jest wyposażony w przyrządy kontrolno-pomiarowe, niezbędne do przeprowadzenia kontroli, brak jest, w ocenie Sądu, przeciwskażeń do wyznaczenia takiego terenu jako punktu przeprowadzania kontroli drogowej.

Okoliczność, że stacja diagnostyczna mieści się w budynku, nie stoi na przeszkodzie uznaniu, że spełnia ona wymogi przewidziane w art. 129fb ust. 3 pkt 2 Prawa o ruchu drogowym.

8. Ustawa z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (t.j. Dz. U. z 2023 r., poz. 645 ze zm.)

Sąd w sprawie **III SA/Gd 198/23**, po rozpoznaniu skargi na uchwałę rady gminy w sprawie ustalenia wysokości opłat za zajęcie 1 m² pasa drogowego dróg publicznych, oddalił skargę.

Sąd stanął na stanowisku, że pojęcie "rodzaju zajęcia pasa drogowego" nie jest definiowane w ustawie. Wymaga zatem, by jego znaczenie ustalić w drodze wykładni. Sąd w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę nie podzielił stanowiska wyrażanego w orzecznictwie, zgodnie z którym przez "rodzaj zajęcia pasa drogowego", o którym

mowa w art. 40 ust. 9 pkt 4 u.d.p. należy rozumieć nie poszczególne, szczegółowo przyjęte przypadki, w których następuje zajęcie pasa drogowego na prawach wyłączności (względnie rodzaje aktywności, urządzeń czy obiektów umiejscowionych w granicach pasa drogowego), lecz rodzaje zajęć pasa drogowego wymienione w art. 40 ust. 2 tej ustawy, to jest:

- 1) prowadzenie robót w pasie drogowym;
- 2) umieszczanie w pasie drogowym urządzeń infrastruktury technicznej;
- 3) umieszczanie w pasie drogowym obiektów budowlanych niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego oraz reklam;
- 4) zajęcie na prawach wyłączności w celach innych niż wymienione w pkt 1-3.

W ocenie Sądu cel zajęcia powinien zostać uznany za jedną z cech różnicujących poszczególne rodzaje zajęcia pasa drogowego. Należy odstąpić od stanowiska odmiennego, zwłaszcza w sytuacji, gdy "cel" zajęcia, jak wynika wprost z brzmienia art. 40 ust. 2 pkt 4 u.d.p., jest istotny z punktu widzenia zakwalifikowania określonej formy zajęcia pasa drogowego do jednej z kategorii wyliczonych w art. 40 ust. 2 u.d.p. Nie ma racjonalnych podstaw do tego, by identycznie traktować w zakresie stawki opłat za zajęcie pasa drogowego wszystkie formy tego zajęcia, o zróżnicowanym często charakterze, nie mieszczące się w punktach 1 -3 art. 40 u.d.p.

Skoro tak, to nie ma także podstaw, by w odniesieniu do rodzajów zajęcia pasa drogowego, rozumianych w przedstawiony powyżej sposób, odrzucić możliwość zróżnicowania stawek opłat w odniesieniu do form zajęcia tak dalece odmiennych od siebie jak zajęcie pasa drogowego pod ogródek przydomowy i pod ogródek konsumpcyjny. Ujednolicenie zastosowanych stawek opłat w sytuacji braku jednoznacznego nakazu wynikającego z przepisów prawa prowadziłoby w takim przypadku jak opisany powyżej do rezultatu rażąco sprzecznego z zasadą sprawiedliwości społecznej wynikającą z art. 2 Konstytucji RP.

9. Ustawa z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (t.j. Dz. U. z 2022 r., poz. 902 ze zm.)

Sąd w sprawie III SA/Gd 186/22, uwzględniając skargę na bezczynność w przedmiocie udostępnienia informacji publicznej dotyczącej zawartych z określoną z imienia i nazwiska osobą umowach o pracę, o innych umowach z lat 2015-2022, ich liczbie, przedmiocie, wypłaconych kwotach, przesłania kopii umów, informacji o kwocie brutto, informacji o premiach, nagrodach wypłaconych w latach 2015 – 2022r., kwotach wypłaconych w okresie od 15 marca 2021 r. do 9 maja 2022 r., uznał, że informacja o majątku publicznym stanowi informację publiczną. W skład tego majątku wchodzi wynagrodzenia wszystkich pracowników. Wynagrodzenia wraz ze wszystkimi składnikami finansowane są ze środków publicznych, a gospodarka tymi środkami jest jawna. Informacja o wysokości środków pieniężnych wypłacanych z zasobów publicznych na rzecz osób zatrudnionych jest informacją publiczną w rozumieniu art. 1 ust. 1 u.d.i.p. , podobnie jak kwestie związane z liczbą i przedmiotem umów, uzasadnieniem wypłat czy udostępnieniem kopii umów.

Sąd stanął na stanowisku, że żądanie udostępnienia informacji o wynagrodzeniu i umowach dotyczących pracowników z podaniem ich imienia i nazwiska nie wpływa na to, że wniosek taki przestaje być wnioskiem o informację o sposobie wydatkowania środków publicznych. Nie można bowiem zaakceptować poglądu, że sposób wydatkowania środków publicznych na wynagrodzenia (w tym nagrody) dla pracowników będących funkcjonariuszami publicznymi jest informacją publiczną, natomiast sposób wydatkowania środków publicznych na wynagrodzenia

(w tym nagrody) dla pracowników niepełniących funkcji publicznych taką informacją nie jest.

Sąd w sprawie **III SAB/Gd 39/23** oddalił skargę na bezczynność organu w przedmiocie udostępnienia informacji publicznej, akceptując ocenę organu, że wniosek skarżącego stanowił nadużycie prawa dostępu do informacji publicznej.

Sąd podzielił pogląd Naczelnego Sądu Administracyjnego wyrażony w wyroku z dnia 30 sierpnia 2012 r. (sygn. akt I OSK 799/12), zgodnie z którym zakres obowiązku informacyjnego państwa powinien być ukształtowany w taki sposób, aby zapewnić równowagę między korzyściami wynikającymi z zapewnienia dostępu do informacji, a szeroko rozumianymi kosztami, jakie muszą ponieść w celu jego realizacji podmioty zobowiązane. Nadużywanie prawa do informacji może bowiem ograniczać dostęp do niej innym podmiotom i zakłócać funkcjonowanie urzędu.

Z okoliczności sprawy wynikało, że skarżący składając w okresie od marca 2022 r. do września 2022 r. około 120 wniosków o udzielenie informacji publicznej o różnorodnej treści, niewątpliwie wygenerował znaczne koszty obsługi jego żądań, które ponoszą jednostki penitencjarne, w których przebywał (koszty osobowe, czasowe i finansowe związane z przygotowaniem odpowiedzi na wnioski i ich wysłaniem) lub przebywa (koszty wysyłki wniosków sporządzanych przez osadzonego nieposiadającego własnych środków finansowych). W przedmiotowej sprawie rozstrzygające znaczenie ma jednak to, że z udokumentowanych przez administrację jednostek penitencjarnych okoliczności – w sposób nie budzący wątpliwości Sądu – wynika, że skarżący składając tak dużą ilość wniosków, często wysyłanych seryjnie, wykazywał szczególnie konfrontacyjną postawę wobec organu. Skarżący postawę tę manifestował w swoich wypowiedziach, jednoznacznie wskazując na cel podejmowanych przez siebie działań (wniosków o udostępnienie informacji publicznej).

W ocenie Sądu wskazane w zawiadomieniu o odmowie udzielenia informacji publicznej oraz w odpowiedzi na skargę okoliczności wskazują jasno na to, że głównym celem skarżącego nie jest uzyskanie informacji publicznych, o które formalnie występuje, ale chęć spowodowania po stronie administracji jednostki penitencjarnej poważnych utrudnień, mogących zaburzać jej prawidłowe funkcjonowanie.

Wystosowane w tym zakresie do skarżącego zawiadomienie o odmowie udzielenia informacji publicznej w formie pisma należy uznać za prawidłowe rozpoznanie tego wniosku.

10. Ustawa z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 171 ze zm.)

Sąd w sprawie **III SA/Gd 574/22** uchylił decyzję stwierdzającą utratę prawa funkcjonariuszki Policji do uposażenia za okres zwolnienia lekarskiego.

Analiza stanu faktycznego sprawy, w którym to skarżąca funkcjonariuszka Policji podczas zwolnienia lekarskiego przy wykonywaniu obowiązków kuratora u nadzorowanej rodziny umożliwiła interwencję chroniącą dzieci przed skutkami opieki sprawowanej przez rodziców pozostających pod wpływem alkoholu, a matki zachowującej się agresywnie i grożącej samobójstwem, skłoniła Sąd do odstąpienia od dotychczasowej linii orzecznictwa sądów administracyjnych, dopatrujących się niejednokrotnie w wykonywaniu obowiązków kuratora społecznego przez

korzystającego ze zwolnienia lekarskiego policjanta zjawiska nieprawidłowego wykorzystania tego zwolnienia.

Zdaniem Sądu uznanie, że rezultat nadzoru wykonanego u nadzorowanej rodziny uzasadniał odstąpienie od zastosowania sankcji z art. 121e ustawy o Policji, powinno wywierać skutek także na okres poprzedniego zwolnienia lekarskiego funkcjonariusza Policji. Rozważając bowiem wzajemne relacje dobra podopiecznych i dobra Policji związanego z ochroną przed nieuzasadnionym korzystaniem ze zwolnień lekarskich przez funkcjonariuszy, Sąd przyznał oczywisty priorytet pierwszej z wymienionych, chronionych prawem wartości.

11. Ustawa z dnia 14 grudnia 2016 r. - Prawo oświatowe (t.j. Dz. U. z 2023 r., poz. 900 ze zm.)

Sąd w sprawie **III SA/Gd 502/22** stwierdził, że zaskarżona uchwała rady gminy w przedmiocie likwidacji szkoły podstawowej została wydana z naruszeniem prawa.

Sąd uznał za ewidentne naruszenie przez organ gminy art. 89 ust. 1 ustawy – Prawo oświatowe, albowiem skarżący został poinformowany o zamiarze likwidacji szkoły, której uczniami były jego dzieci z uchybieniem terminu określonego w tym przepisie.

Jak wyjaśnił Sąd, celem zawiadomienia rodziców o zamiarze likwidacji szkoły jest z jednej strony umożliwienie im podjęcia niezbędnych czynności, by zabezpieczyć w pełni możliwość kontynuacji edukacji dzieci w sposób najbardziej odpowiadający ich potrzebom i preferencjom, a z drugiej strony zapewnienie rodzicom możliwości zgodnego z prawem przeciwdziałania likwidacji szkoły lub wpływu na sposób tej likwidacji.

Wobec okoliczności, że rodzice uczniów szkoły podstawowej, a w tym skarżący, wiedzieli o zamiarze likwidacji tej szkoły jeszcze zanim zostali formalnie o takim zamiarze poinformowani, zaś gmina przekroczyła wynikający z art. 89 ust. 1 ustawy termin o 3 dni, co w stosunku do terminu 6 miesięcy wyznaczonego ustawą uznać należy za przekroczenie nieznaczne, Sąd stanął na stanowisku, że to naruszenie prawa w kontekście całokształtu okoliczności sprawy nie uniemożliwiało, ani nie utrudniało rodzicom dzieci z likwidowanej szkoły podjęcia czynności w celu zapewnienia należytej edukacji dzieciom, czy też czynności mających zapobiec likwidacji szkoły.

Z tych względów Sąd uznał, że naruszenie, którego dopuścił się organ gminy uznać należało za naruszenie nieistotne z punktu widzenia dóbr prawem chronionych, o których mowa powyżej, a zatem niewymagające stwierdzenia nieważności zaskarżonej uchwały, a jedynie stwierdzenia jej wydania z naruszeniem prawa.

Sąd w sprawie **III SA/Gd 35/23** stwierdził bezskuteczność czynności organu wykonawczego gminy, mocą której poinformował on stronę skarżącą, że gmina spełni obowiązek ciążyący na niej na mocy art. 32 ust. 6 ustawy - Prawo oświatowe, tzn. zapewni synowi strony skarżącej dowóz z wykorzystaniem środków komunikacji publicznej wraz z wynajętym samochodem oraz zapewni synowi osobę opiekuna podczas całego przejazdu do i z przedszkola, wskazując warunki tego dowozu.

Dokonując interpretacji art. 32 ust. 6, a także art. 39a ust. 1 u.p.o. Sąd miał na uwadze, że obowiązek zapewnienia przez gminę dowozu niepełnosprawnego dziecka do szkoły czy przedszkola jest realizacją konstytucyjnego prawa do nauki (art. 70 Konstytucji RP). Zgodnie z przepisem art. 70 ust. 4 Konstytucji RP władze publiczne zapewniają obywatelom powszechny i równy dostęp do wykształcenia.

W tym celu tworzą i wspierają systemy indywidualnej pomocy finansowej i organizacyjnej dla uczniów i studentów. Warunki udzielania pomocy określa ustawa.

Ponieważ przepis art. 32 ust. 6 i w konsekwencji art. 39a ust. 1 u.p.o. odnosi się do osób (dzieci) niepełnosprawnych, dokonując jego interpretacji należy mieć także na uwadze art. 69 Konstytucji RP stanowiący, że osobom niepełnosprawnym władze publiczne udzielają, zgodnie z ustawą, pomocy w zabezpieczaniu egzystencji, przysposobieniu do pracy oraz komunikacji społecznej. Nakaz ten należy niewątpliwie odnosić do obowiązku udzielania pomocy osobom niepełnosprawnym przez władze publiczne także w takich dziedzinach jak edukacja i także poprzez dążenie do znoszenia wszelkich możliwych barier w dostępie do edukacji uczniów niepełnosprawnych i w ten sposób wyrównywania szans edukacyjnych osób z niepełnosprawnościami.

Realizacja obowiązku gminy określonego w art. 32 ust. 6 u.p.o. w zakresie zapewnienia niepełnosprawnemu dziecku transportu i opieki do wskazanej placówki edukacyjnej, to nie tylko formalne zapewnienie bezpłatnego transportu oraz opieki podczas przejazdu do takiej placówki (tutaj: przedszkola), ale także zapewnienie takiego transportu, który gwarantuje komfort, bezpieczeństwo komunikacyjne i opiekuńcze dziecka na całym odcinku drogi i w czasie całego przejazdu z domu do placówki (przedszkola), uwzględniające niewątpliwie indywidualne zdolności i potrzeby rozwojowe dziecka, w stosunku do którego ten obowiązek jest realizowany.

12. Ustawa z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 536 ze zm.)

Przedmiotem skargi w sprawie **III SA/Gd 638/22** była decyzja przyznająca żołnierzowi odprawę w związku ze zwolnieniem z zawodowej służby wojskowej w wysokości 50% uposażenia zasadniczego wraz z dodatkami o charakterze stałym, należnego w ostatnim dniu pełnienia służby

Sąd rozstrzygając kwestię, czy w okolicznościach rozpoznawanej sprawy odprawa należna skarżącemu w związku z wypowiedzeniem przez niego stosunku służbowego zawodowej służby wojskowej powinna zostać ustalona na podstawie obowiązującej w dacie wypowiedzenia ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych, czy na podstawie nowej ustawy z dnia 11 marca 2022 r. o obronie Ojczyzny, obowiązującej w dacie ustania stosunku służbowego, przyjął, uwzględniając jednolite orzecznictwo Naczelnego Sądu Administracyjnego ukształtowane na tle wykładni przepisu art. 169 s.w.ż.z., że skoro sprawa zwolnienia skarżącego z zawodowej służby wojskowej została wszczęta pod rządami ustawy s.z.ż.w. wskutek złożenia przez niego wypowiedzenia stosunku zawodowej służby wojskowej, to kwestia przysługujących mu należności z tytułu zwolnienia z zawodowej służby wojskowej została słusznie rozstrzygnięta przez organy wojskowe na podstawie przepisów dotychczasowych, tj. według uregulowań poprzednio obowiązującej ustawy s.w.ż.z.

13. Ustawa z dnia 28 listopada 2014 r. Prawo o aktach stanu cywilnego (t.j. Dz. U. z 2023 r., poz. 1378)

Sąd w sprawie III SA/Gd 572/22 uchylił decyzję wojewody utrzymującą decyzję kierownika urzędu stanu cywilnego o odmowie wydania skarżącemu kopii aktów stanu cywilnego dotyczących jego dzieci.

Sąd rozważając, czy w świetle obowiązujących przepisów prawa skarżący mógł skutecznie domagać się od kierownika urzędu stanu cywilnego wydania poświadczonych za zgodność z oryginałem kserokopii aktów urodzenia swych dzieci, czy jedynie skróconego lub zupełnego odpisu tych aktów, wskazał w pierwszej kolejności, że zgodnie z art. 51 ust. 3 Konstytucji RP każdy ma prawo dostępu do dotyczących go urzędowych dokumentów i zbiorów danych, a ograniczenie tego prawa może określić ustawa.

Uprawnienie to zapewniają w odniesieniu do żądanych przez skarżącego kopii dokumentów wprost przepisy ustawy - Prawo o aktach stanu cywilnego.

Sąd stanął na stanowisku, że akty urodzenia dzieci skarżącego, których poświadczonych kopii się domagał, są aktami sporządzonymi w księdze stanu cywilnego prowadzonej na podstawie przepisów dotychczasowych (dzieci skarżącego urodziły się przed wejściem w życie p.a.s.c.). Skoro tak, to od chwili przeniesienia tych aktów do rejestru stanu cywilnego powinny one w formie odwzorowania cyfrowego znaleźć się w rejestrze jako dokumenty akt zbiorowych rejestracji stanu cywilnego. O możliwości wydania stronie poświadczonej za zgodność z oryginałem kopii takiego dokumentu wprost stanowi przepis art. 26 ust. 4 pkt 2 p.a.s.c. Regulacja powyższa jest w pełni uzasadniona w świetle wyżej powoływanej gwarancji konstytucyjnej.

14. Ustawa z dnia 17 grudnia 2021 r. o ochotniczych strażach pożarnych (t.j. Dz. U. z 2023 r., poz. 194 ze zm.)

Sąd w sprawie III SA/Gd 694/22 stwierdził nieważność w całości uchwały rady gminy w sprawie ustalenia wysokości ekwiwalentu pieniężnego dla Strażaków Ratowników Ochotniczych Straży Pożarnych z terenu Gminy biorących udział w działaniu ratowniczym, akcji ratowniczej, szkoleniu lub ćwiczeniu.

Sąd stanął na stanowisku, że poprzednio obowiązujący akt prawa miejscowego, określający wysokość ekwiwalentów należnych członkom OSP utracił moc obowiązującą z dniem 31 grudnia 2021 r. (w dacie utraty mocy obowiązującej przez zawierający upoważnienie ustawowe do jego wydania przepis art. 28 ust. 1 ustawy o ochronie przeciwpożarowej). Naruszało zatem prawo w sposób istotny stwierdzenie przez radę w zaskarżonej uchwale, że traci moc uchwała poprzednio obowiązująca, skoro uchwała ta nie obowiązywała już od 1 stycznia 2022 r.

Zmierzając do rozwiązania tej sytuacji w sposób pozwalający urzeczywistnić wynikające z ustawy prawo strażaków do ekwiwalentu, także za okres, w którym nie istniały przepisy prawa miejscowego regulujące jego wysokość, Sąd przyjął, że ustawodawca wymaga, by prawu miejscowemu uchwalanemu na podstawie art. 15 ust. 2 u.o.s.p. nadać moc obowiązującą od daty wejścia w życie tej ustawy.

Zdaniem Sądu zaskarżona uchwała wadliwie wskazuje datę swego wejścia w życie, gdyż datą tą powinien być dzień 1 stycznia 2022 r. - data wejścia w życie u.o.s.p., zawierającej nowe przepisy regulujące uprawnienie strażaków OSP do ekwiwalentu.

Sąd zważył nadto, że przyjęte na gruncie zaskarżonej uchwały sformułowanie "za każdą rozpoczętą godzinę udziału", dotyczące sposobu ustalenia ekwiwalentu,

odmiennie regulujące zasady jego przyznawania z pominięciem zawartej w art. 15 ust. 2 u.o.s.p. zasady, że kwota taka należy się za każdą rozpoczętą godzinę od zgłoszenia wyjazdu z jednostki ochotniczej straży pożarnej, stanowi wyjście przez przewodawcę miejscowego poza zakres upoważnienia ustawowego zawartego w art. 15 ust. 2 u.o.s.p. Rzeczą rady gminy, działającej w oparciu o tę delegację jest tylko ustalenie wysokości ekwiwalentu poprzez wskazanie jego stawki godzinowej. To ustawa bowiem określa sposób obliczania należnego ekwiwalentu, wiążąc rozpoczęcie jego naliczania ze zgłoszeniem wyjazdu z jednostki straży pożarnej.

15. Ustawa z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2023 r., poz. 1939 ze zm.)

Sąd w sprawie III SA/Gd 38/23 oddalił skargę na decyzję o odmowie wydania zezwolenia na uprawę maku.

Rozważając, czy organy zasadnie odmówiły skarżącemu wydania zezwolenia na uprawę maku niskomorfinowego ze względu na brak rękojmi należytego zabezpieczenia zbioru upraw przed wykorzystaniem do celów innych niż określone w ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii, Sąd stanął na stanowisku, że fakt skierowania wniosku do sądu powszechnego o ukaranie skarżącego w sprawie uprawy maku niskomorfinowego wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (tzn. o czyn określony w art. 65 ustawy przeciwdziałaniu narkomanii) w określonych realiach może stanowić wystarczającą przesłanką do odmowy wydania zezwolenia na uprawę maku.

16. Ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t.j. Dz. U. z 2022 r., poz. 2561 ze zm.)

III SA/Gd 107/23, III SA/Gd 108/23

Sąd uchylił decyzję Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia w przedmiocie rozstrzygnięcia konkursu ofert na zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej.

Sąd wyjaśnił, że jednym z podstawowych warunków dotrzymania w toku postępowania konkursowego zasad równego traktowania i uczciwej konkurencji jest skrupulatne przestrzeganie przez organ administracji szczegółowych unormowań związanych z dopuszczaniem do udziału w postępowaniu i oceną złożonych ofert. W tym kontekście Sąd wskazał w szczególności przepis art. 149 ust. 1 pkt 2 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej normujący sytuacje, w których oferta podlega obligatoryjnemu odrzuceniu, z powodu zawarcia w niej nieprawdziwych informacji.

W ocenie Sądu podanie w ofercie w odpowiedzi na pytania rankingujące (tzw. dodatkowo punktowane) informacji niezgodnych z prawdą w sposób, może mieć, przynajmniej potencjalnie, istotny wpływ na wynik konkursu. Sankcją za zawarcie w ofercie nieprawdziwych informacji jest odrzucenie takiej oferty, na podstawie art. 149 ust. 1 pkt 2 ustawy o świadczeniach.

17. Ustawa z dnia 7 października 2022 r. o szczególnych rozwiązaniach służących ochronie odbiorców energii elektrycznej w 2023 roku w związku z sytuacją na rynku energii elektrycznej (t.j. Dz. U. z 2023 r., poz. 1704 ze zm.)

Sąd w sprawie III SA/Gd 341/23, uchylając decyzję o odmowie przyznania dodatku energetycznego, przyjął, że ustawa o szczególnych rozwiązaniach służących ochronie odbiorców energii elektrycznej w 2023 roku w związku z sytuacją na rynku energii elektrycznej, nie zawiera wyłączenia zastosowania jej przepisów w przypadku lokali znajdujących się o obiektach wielomieszkaniowych. Przyjął zatem należy, że zamieszkujący taki lokal może zapewnić sobie źródło ogrzewania wykorzystujące energię elektryczną także w sytuacji, gdy mógłby on korzystać z innego rodzaju ogrzewania systemowego znajdującego się w budynku.

W ocenie Sądu, organ otrzymując wniosek zobowiązany był dokonać jego weryfikacji i w przypadku wątpliwości przeprowadzić postępowanie wyjaśniające, w tym wywiad środowiskowy na podstawie art. 32 ust. 2 u.o.e. W toku wywiadu środowiskowego ustala się, czy stan faktyczny danego gospodarstwa domowego jest zgodny z informacjami podanymi we wniosku o wypłatę dodatku elektrycznego (art. 32 ust. 4 u.o.e.). Organ winien ustalić czy istnieje umowa o dostarczanie energii elektrycznej do danego lokalu oraz czy w lokalu istnieje główne źródło ciepła zasilane energią elektryczną i kto opłaca rachunki za prąd. W sytuacji ustalenia, że skarżący ogrzewa lokal przy użyciu energii elektrycznej i nie korzysta z centralnego ogrzewania, przesłanki przyznania dodatku elektrycznego należy uznać za spełnione.